M. Night. Shyamalan
AL ŞASELEA SIMŢ

Colecție inițiată și coordonată de Dan Vidraşcu
Traducere de Veronica Burlacu
Editura „Litera Internațional"

The sixth sense
by M. Night Shyamalan

Prezenta ediție a apărut
la Editura „Litera Internațional"

Tipărit la Editura "Universul" din Chişinău Corn. 4515
LITERA INTERNAȚIONAL. BUCUREŞTI. 2004

ÎN SEARA ÎN CARE viața lui s-a schimbat pentru totdeauna, Cole Sear adormise repede. Aerul îi aducea prin fereastră atmosfera unui oraş tomnatic - frunze jilave de ploaie, şemineuri aprinse şi gaze de eşapament. în seara asta, ca o schimbare, somnul îi venise uşor. Puțin prea uşor. La capătul holului, în sufragerie, mama lui stătea întinsă, pe jumătate trează, cu o ureche ciulită spre camera lui Cole. Un strigăt, un icnet, un zgomot înfundat de picioare goale pe podea ar fi făcut-o să alerge imediat într-acolo. Pentru Lynn Sear însă, seara asta era la fel ca toate celelalte. Era îngrijorată în privința banilor, a slujbelor ei, a divorțului şi mereu - mereu-în privința lui Cole.

Apartamentul lor era cam micuț, întunecos şi dezordonat.

Ocupa o parte din primul etaj al unei case de cărămidă din nordul Philadelphiei de Sud. De la divorț, Cole şi mama sa s-au străduit din greu să-l facă să fie un cămin primitor, cald, un cuib perfect pentru ei doi.

Nu prevăzuseră că vor avea musafiri. Nu-i invitaseră.

Dar ei au venit, totuşi.

Au venit des şi oricând au avut chef. Nu-şi anunțau niciodată vizitele şi, cu siguranță, nu erau bineveniți. Numai Cole putea să-i vadă.

Spre lauda lor, n-p deranjau niciodată pe Lynn. Ea nu-i interesa, astfel că ea nu ştia niciodată că se aflau acolo.

îl vizitau, în schimb, pe Cole. Dar în seara asta, până acum cel puțin, fuseseră tăcuți.

IN CENTRUL ORAŞULUI Philadelphia, cam la un kilometru şi ceva față de cartierul lui Sear, doctorul Malcolm Crowe şi soția sa, Arma, locuiau într-o vilă cu verandă largă şi primitoare. Nu era nici cea mai mică, nici cea mai mare casă de pe stradă, şi era cunoscută vecinilor mai cu seamă datorită luminii care ardea adesea toată noaptea în camera de studiu a lui Malcolm, de la etajul al treilea.

într-un oraş plin de psihoterapeuți, numele doctorului Crowe se bucura de un renume deosebit. Rata succeselor sale era aproape legendară. Lista sa de programări era ocupată luni întregi.

Lynn Sear îl ştia de ani de zile. La fel ca aproape toți părinții unor copii cu probleme psihice. Mulți îl căutau cu disperare şi la fel de mulți erau trimişi, politicos, la alți terapeuți, cu agende mai puțin încărcate. Dar Lynn credea că fiul ei avea nevoie de cel mai bun doctor şi fusese perseverentă, într-o lună de acum, Cole avea programare la doctorul Crowe, iar asta datorită unei programări anulate în ultimul moment. Doctorul avusese deja o întrevedere cu doamna Lynn despre fiul ei. Ea ştia că fusese foarte norocoasă să ajungă la el. Astăzi doctorului Crowe i se decernase un premiu, în cadrul unei ceremonii la primărie. Cu toată publicitatea asta, va ajunge în curând imposibil de găsit.

în noaptea aceea, în timp ce Cole şi mama sa dormeau, Anna Crowe coborî în pivniță şi aprinse lumina. Era un loc întunecos şi deprimant, gol, în afara câtorva rezerve de vin bine păstrate. Dintotdeauna voise să facă ceva în privința locului ăstuia. Avea potențial să devină ceva drăguț.

Brusc, Anna tremură. încăperea era îngrozitor de răcoroasă pentru o noapte de toamnă - o răceală umedă şi pătrunzătoare, care îi dădu fiori pe şira spinării.

Aruncă o privire sticlelor de vin. Iată. Un Beaujolais Village, vin de calitate, preferatul lui Malcolm.

Fugi înapoi pe scări, după care închise bine uşa în urma ei.

Soțul ei stătea tolănit pe podeaua sufrageriei. Avea treizeci şi opt de ani, dar zâmbetul lui avea strălucirea unui om de jumătatea acestei vârste şi îşi întreținea trupul robust făcând regulat canotaj la sfârşit de săptămână pe râul Schuylkill.

Singurele semne care marcau apropierea de vârsta mijlocie erau ridurile de pe față, riduri care vorbeau despre nopțile de nesomn pe care le petrecuse rezolvând probleme ale copiilor săi, pentru care nu existau răspunsuri simple.

Astă seară, Malcolm jurase să nu pună piciorul în camera lui de studiu. Astă seară promisese că va sărbători.

Anna îl considera pe el un om al Interiorului, iar pe ea se considera o persoană a Exteriorului. După cum Malcolm era dedicat misterelor celor mai profunde ale minții, Anna era dedicată exprimării ei artistice. Avea o galerie de antichități, mică, dar cu un renume în plină ascensiune. Păstrase câteva dintre cele mai bune piese adunate de ea pentru căminul lor, restaurând fiecare detaliu - lustrul întunecat al pereților lambrisați, fațetele învăpăiate ale candelabrului de cristal din foaier, căldura primitoare a covoarelor persane.

Malcolm a refuzat să numească asta restaurare. I-a spus Reconstrucție Anatomică.

Arma puse vinul pe măsuța de cafea şi îmbrăcă o vestă care atârnase pe un scaun. îi dădu lui Malcolm un tricou Liberty Rowing Club de pe canapea.

- Se lasă frigul, spuse ea, în timp ce el căuta ultima bucată de crevete dintr-o cutie de mâncare chinezească.

Amândoi stăteau acum în fața celui mai recent premiu al lui, o diplomă, scrisă pe o hârtie gen papirus, de culoarea fildeşului, înrămată în lemn închis la culoare şi sprijinită de un scaun în dreptul măsuței de cafea.

- Asta e prima mea ramă, spuse Malcolm. Ce ramă frumoasă. Cât crezi c-o fi costând o ramă ca asta?

Annei îi plăcea foarte tare când se prostea aşa. Nu prea mai făcea asta în ultima vreme.

- Nu ți-am spus niciodată, dar semeni puțin cu doctorul Seuss când eşti vesel.

- Anna, sunt serios, spuse Malcolm cu un zâmbet de satisfacție. Sunt serios, Anna.

Ochii exersați ai Annei au stabilit cu uşurință valoarea şi materialul ramei.

- Mahon, spuse ea hotărât. Cred să coste cel puțin câteva sute. Poate trei.

- Trei? Sprâncenele lui Malcolm se uniră. Ar trebui s-o amanetăm..., cumpără suportul ăla de CD-uri pentru dormitor.

O glumă, ca de obicei. Aşa era Malcolm. Orice îi sublinia realizările devenea o glumă. Şi el era îndeajuns de fermecător ca asta să-i reuşească. Scopul?! Să rămână modest? Era deja modest. Pentru toată munca lui susținută, pentru admirabila lui capacitate de înțelegere, pentru toți părinții care îl sunau să-şi exprime recunoştința, pentru toți copiii ale căror desene tapetau pereții sufrageriei - pentru toate astea ar trebui să-şi permită să se bucure din când în când de câte un premiu.

Ei bine, în seara asta se va bucura. Meritase premiul acela, şi Anna era hotărâtă să-l convingă de asta. Să-l facă să simtă.

- Ştii cât e de important? întrebă ea. E o ocazie importantă. Hai să-ți citesc diploma asta.

- Semăn la vorbă cu doctorul Seuss? şi Malcolm se aplecă spre ea ca s-o gâdile.

Anna se strecură cu abilitate, să n-o poată atinge.

-„Ca recunoaştere a realizărilor sale remarcabile în domeniul psihologiei, a dedicării față de munca sa şi a eforturilor continue pentru îmbunătățirea calității vieții a nenumărați copii şi a familiilor lor, oraşul Philadelphia acordă fiuluisău, doctorul Malcolm Crowe> - ăsta eşti tu - <brevetul primărie pentru excelență profesională". Oau, te-au numit fiul lor.

Malcolm încuviință din cap:

- Putem s-o păstrăm în baie.

- E o seară importantă pentru noi, insistă Anna. în sfârşit, cineva recunoaşte sacrificiile pe care le-ai făcut - faptul că ai pus totul pe planul doi, inclusiv pe mine, pentru familiile acelea despre care e vorba aici.

Mâinile lui Malcolm alunecară uşor, jucăuşe, peste obrajii ei. Ea ura să-i amintească de „sacrificiile" lui. Acesta era chiar singurul lucru asupra căruia aveau divergențe întâlnirile pentru cină uitate, veşnicele întârzieri, anulările de ultim moment. Dar era adevărat. întotdeauna şi-au spus adevărul unul celuilalt. Ştia că el era la fel ca înainte de căsătoria cu ea. La bine şi la rău, spuseseră. Per total, meritase.

- Spun şi că soţul meu are un dar, continuă Anna, luându-i mâna. Nu un dar obişnuit, care să-i permită să dea cu şutul într-o minge peste un gard sau un dar datorită căruia să realizeze imagini frumoase pe o pânză. Darul tău îi învaţă pe copii cum să fie puternici în situaţii în care majoritatea adulţilor ar claca. Eu cred ce-au scris despre tine aici, Malcolm.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Malcolm o cuprinse într-o îmbrăţişare blândă.

- Mulţumesc, îi spuse.

- îartă-mă. N-ar fi trebui să existe nici o lacrimă. E sărbătoare.

Malcolm zâmbi.

- Aş vrea nişte vin roşu într-un pahar. N-aş vrea într-o cană. N-aş vrea nici într-o halbă.

Anna izbucni în râs.

Iar reuşise s-o facă să râdă.

îi venea să-l plesnească, îl iubea.

Erau destul de ameţiţi când au intrat în dormitor. Ameţiţi şi cu chef de hârjoneală. Anna dansa, cu rochia ei purpurie, legănându-se leneş în briza toamnei, ca şi draperiile indigo ale camerei.

Iar şi iar, Malcolm se mira că ea acceptase să se căsătorească cu el. în lumina difuză din dormitor, el privea o femeie rafinată. Soţia lui era întotdeauna rafinată. Pielea ei avea culoarea translucidă a perlei, iar părul ei - o bogăţie castaniulichidă care îi încadra faţa în forma unei inimi. O tachina pe seama ochilor ei - ochi care puteau fi jucăuşi şi fioroşi, inteligenţi şi răbdători, deschişi şi direcţi, dar totuşi plini de tăcere şi mistere de nedezlegat. în toţi aceşti ani de căsătorie, Anna nu-l privise de două ori la fel. Reuşise să menţină incitantă viaţa lor.

în seara asta, ea era plină de bună dispoziţie. Dar îi era şi frig, iar afară bătea un vânt aspru, aşa că Malcolm se întoarse să închidă fereastra.

Se opri când văzu geamul sfărâmat.

Fereastra zăcea pe podea, spartă în cioburi ascuţite, ca o dâră prin cameră, de-a lungul covorului. Lângă dormitor, o veioză fusese dărâmată şi spartă. într-o clipă, cuvintele lor jucăuşe au fost şi ele sfărâmate - exact ca fereastra. Un fior rece ca gheaţa le trecu pe şira spinării. Ştiură.

Anna se opri din dans.

- E încă în casă, şopti ea.

Din spatele lor, o umbră alunecă de-a lungul podelei.

Anna ţipă.

Malcolm se răsuci pe loc. Lumina de la baie era aprinsă.

Se apropie cu băgare de seamă. O cămaşă neagră zăcea pe podeau băii. Pantaloni negri. Haine necunoscute.

Vorbeşte-i, îşi spuse Malcolm. Fii calm. Nu arăta că ţi-e frică. Nu ameninţa.

înainte ca Malcolm să ajungă în baie, un bărbat păşi înainte în lumină. Intrusul.

Era un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, purtând doar o pereche de indispensabili albi. Corpul îi era atrofiat şi acoperit cu cicatrice urâte, iar buza de jos

crăpată de o rană recentă. Părul lui negru, murdar şi pleoştit, avea un smoc alb la tâmpla stângă. Ca un copil sfios şi vinovat, păşi țeapăn în fața chiuvetei, cu capul plecat şi mâinile încleştate.

Nu arăta că te temi.

- Anna, nu te mişca, spuse Malcolm. Nu scoate nici un cuvânt.

Imperturbabil, calm, se adresă tânărului:

- Aici este strada Locus nr. 47. Ai spart o fereastră şi ai intrat într-o proprietate personală. înțelegi ce spun?

Tânărul ridică privirea. Ochii îi erau holbați şi agitați, iar fața i se strâmbă într-o schimonosire sălbatică, de furie.

Vocea, totuşi, a fost cea care l-a speriat cel mai mult pe Malcolm. Era vocea sugrumată, rugătoare, a unui strigăt de disperare, un fel de scâncet întretăiat de cuvinte:

- Nu ştii chiar aşa de multe lucruri.

Ştiu vocea asta. Ştiu disperarea asta. De câte ori am mai întâlnit-o?...

- Nu există ace sau medicamente de nici un fel în casa asta.

Intrusul îşi întoarse ochii înnebuniți şi rugători către

Anna.

- Ştii de ce te temi când eşti singur?

Fața i se crispa brusc şi spuse, cu buze tremurânde:

- Da...

- Ce vrei? izbucni Anna.

- Ce-a promis ell i-o întoarse celălalt, arătând către Malcolm.

- Doamne! exclamă Anna, cutremurată.

Malcolm se uită mai bine la fața străinului. Ceva îi era cunoscut.

- Te cunosc?

-Aveam zece ani când ai lucrat cu mine, spuse celălalt, cu amărăciune. Clinica din centrul oraşului..., familie monoparentală... îți spun ceva toate astea? Am suferit de o tulburare psihică. Nu aveam prieteni. Ai spus că eram izolat social. Eram speriat. Tu i-ai zis tulburare anxioasă acută.

Ai greşit.

Malcolm făcu un pas în spate. Profilul - cunoştea acest profil. Se gândi la trecut - când? Cam cu zece ani în urmă, poate... Erau atâtea fețe, atâtea repere...

-Am nouăsprezece ani, continuă străinul. Sunt drogat 24 de ore pe zi. Tot nu am prieteni. Tot n-am pace. Tot sunt speriat.

Făcu o pauză, înecându-se cu un sughiț.

- Tot sunt speriat.

- Lasă-mă, te rog, o secundă să mă gândesc.

Degetele lui Malcolm tremurau când îşi atinse bărbia.

Acum zece ani. Acum nouă ani. Ochii ăia...

- Ben Friedkin?

- Unii îmi ziceau Monstrul.

- Ronald? Ronald Sumner?

- SUNT un Monstru.

Monstrul. Numele acela. Era un băieţaş pe atunci. Un caz delicat, dezechilibrat, problematic. Băiatul care purta întotdeauna o eşarfă, chiar şi vara...

- Vincent? Vincent Gray?

Surpriza fulgeră în ochii tânărului.

Malcolm răsuflă uşurat.

- îmi amintesc de tine, Vincent, spuse el blând. Erai un copil bun. Foarte isteț..., tăcut..., înțelegător. Neobişnuit de înțelegător.

- îți aminteşti PE NAIBA.

Lacrimile începură să şiroiască pe fața lui Vincent.

-AI DAT GREŞ CU MINE!

Linişteşte-l. Vorbeşte-i.

- Vincent, îmi pare rău că nu te-am ajutat. Pot să încerc să te ajut acum.

Vincent se întoarse brusc. Mâna lui dreaptă ajunse la chiuvetă şi brusc scoase un pistol.

Malcolm se feri. Vincent ținti.

împuşcătura sparse pacea nopții de toamnă. Malcolm căzu pe spate pe pat, ținându-se de stomac. Anna scoase un țipăt îngrozit.

Când ea îngenunche lângă soțul ei, Vincent îşi îndreptă pistolul spre tâmplă şi apăsă pe trăgaci.

TIMPUL PĂREA că nu trecuse deloc. Dar era deja un an mai târziu şi copacii deveniseră strălucitori, o dată cu schimbarea de anotimp.

Malcolm nu se mai gândea decât rar la ziua aceea oribilă, la focul de armă şi la modul în care se schimbase totul.

Dar el era încă medic - în ciuda ororii de atunci şi a vărsării de sânge. Nu s-a putut împiedica să nu se simtă responsabil pentru Vincent Gray. Cu tot succesul lui Malcolm, cu băiatul acela dăduse greş.

Acum destinul, se pare, i-a dat ocazia să încerce din nou.

Cum stătea pe o bancă vizavi de casele de cărămidă, trecea în revistă mental aspectele unui caz curios. Era unul din multele cazuri pe care nu fusese în stare să le urmărească, îşi aminti vag că vorbise cu doamna Sear. Ea fusese deosebit de nerăbdătoare ca fiul ei să-l vadă pe Malcolm cât mai curând posibil.

Putea înțelege de ce.

Malcolm îşi trecu degetul peste notițele pe care le luase după conversația lor telefonică de cu un an în urmă. încercui toate frazele relevante: anxietate acută..., izolat social..., posibilă tulburare de temperament..., statut parental divorțați..., dificultăți de comunicare în diada mamă - copil.

Simptomele erau identice, cuvânt cu cuvânt, cu cele ale lui Vincent.

Era nervos din cauza asta. Putea simți supărarea şi frustrarea Annei, tensiunea care existase dintotdeauna între ei. Credea că e pe locul doi în mintea lui Malcolm; ea îi spusese asta.

Nu era adevărat, desigur. Dar el avea o slujbă, care îl pasiona, şi fusese departe de ea mult timp. în final, ea a înțeles întotdeauna latura asta a lui. Spera că încă o înțelege.

O viață poate depinde de cazul ăsta. Poate, de data asta, va reuşi să facă puțin bine. Poate ar putea să împiedice o tragedie, înainte ca ea să se întâmple. Nu ştia cum anume dar iarăşi, nu intri niciodată în relația cu un pacient cu răspunsuri de-a gata. Mai întâi asculți.

Când uşa uneia dintre case se deschise, Malcolm îşi ridică privirea.

Băiatul apăru, privind timid pe stradă. Era destul de mic pentru cei opt ani ai săi, abia ajungea cu mâinile la clanță.

Ochelarii nu-l ajutau, cu siguranță; erau cu cel puțin trei numere mai mari.

Malcolm îşi îndesă notițele în servietă, apoi se ridică şi traversă strada.

Dar băiatul dispăruse, gonind în josul trotuarului cât de repede îl purtau picioarele lui mici. Il văzuse oare pe Malcolm?

Malcolm porni în urmărire. Băiatul coti la dreapta, după colț. Se ascunse într-o parcare de la capătul blocului.

Parcarea ducea, pe lângă bloc, la cealaltă stradă, unde se afla o biserică mare de cărămidă. Cole trăgea de clanță, împingând cu tot corpul ca să deschidă uşa solidă de stejar.

Părea frenetic, speriat.

Rezistență. Nu una neobişnuită la un copil de vârsta asta.

Malcolm inspiră adânc şi-l urmă.

înăuntru, biserica era aproape goală, cu excepția unui credincios în spate şi a unui şir de soldați de jucărie aliniați pe o strană, în mijloc.

Malcolm se aşeză în linişte în strana din spatele soldaților.

O mână micuță aşeză un cavaler lângă un rege.

- De profundi... clamad... Domine... Cole mormăia ceva neinteligibil. Latină, se pare.

Nu-l speria. Fă doar conversație.

~ Ştii ceva despre biserici? spuse Malcolm. în timpurile străvechi, în Europa, oamenii obişnuiau să se ascundă în biserici ca să ceară azil.

Cole se uită peste strană. Fața îi era mică, puțin ciupită, iar bărbia ascuțită într-un punct. Părul ar fi avut nevoie de o tunsoare şi arăta de parcă fusese vopsit cu alb în partea din spate a capului.

Dar Malcolm era țintuit de ochii extraordinari ai băiatului, îl fixau din spatele ochelarilor fără lentile, căprui şi plini de suflet, cu gravitatea cuiva de zece ori mai în vârstă decât el.

Malcolm era aproape sigur că băiatul o va rupe la fugă.

Dar, în loc de asta, Cole răspunse cu o voce slabă:

- De ce se ascundeau?

-A, de multe lucruri, cred, răspunse Malcolm. De oamenii răi, în primul rând. Oameni care vroiau să-i bage în închisoare, să le facă rău.

- Nimic rău nu se poate întâmpla într-o biserică, nu?

Malcolm nu putu să-i răspundă sincer. Nu voia să

zdruncine credința băiatului. Atâta timp cât Cole era capabil de credință şi speranță, putea fi ajutat.

- Ramele ochelarilor tăi, spuse Malcolm. Nu par să aibă lentile în ele.

- Sunt ai tatălui meu. Din cauza lentilelor mă dureau ochii.

- Ştiam eu că există o explicație serioasă, spuse Malcolm cu un zâmbet cald. Precis problema tatălui. Ce le spuneai mai devreme soldaților tăi?

- „De profundis clamo ad te, Domine" spuse Cole. Se numeşte latină. E o limbă.

Malcolm era impresionat. Puştiul era inteligent.

- Toți soldații tăi vorbesc latina?

- Nu, numai unul.

Cole îl privi atent pe Malcolm.

- Eşti un doctor bun? întrebă, în cele din urmă.

E şi perspicace puştiul.

- Am primit un premiu odată. De la primar. Are o ramă scumpă.

Cole dădu din cap:

- Asta e destul de bine.

- Mulțumesc. A fost cu mult timp în urmă. M-am retras oarecum, pentru o vreme. Tu eşti primul meu client de când am revenit.

în timp ce băiatul începu să-şi bage în buzunare figurinele de luptă, Malcolm aruncă o privire brațelor lui. Erau acoperite cu o haşură deasă de tăieturi şi vânătăi, unele dintre ele cu siguranță recente şi încă deschise. Lui Malcolm i se tăie respirația. Şz asta era la fel ca în cazul lui Vincent.

Cole se ridică în picioare.

- O să te mai văd, nu-i aşa?

- Dacă vrei, spuse Malcolm.

Fără să răspundă, Cole păşi pe intervalul dintre strane şi merse spre altar, îndreptându-se către o ieşire din stânga.

Malcolm îl urmă încet, concentrându-se asupra peteculului de vopsea albă din vârful părului.

Nu era vopsea. Era un smoc de păr alb.

Malcolm îşi recapătă ritmul paşilor. Chiar înainte să cotească spre ieşire, se lovi de o mică figurină religioasă de la altar.

Malcolm o luă pe strada Locust, gânditor şi absent. Cole părea inteligent, liniştit şi sensibil. Fanteziile băiatului erau foarte active, dar nu păreau neadecvate vârstei.

însă copiii asemenea lui Cole puteau fi plini de surprize, Malcolm ştia asta. Cleptomania era o chestiune problematică.

Şi, desigur, cicatricele. Puteau fi semne ale unor pozne de la o joacă mai dură, cine ştie? Totuşi, nu părea să fie tipul atletic.

Băiatul ăsta se îndreptase către o biserică atunci când fusese speriat. Ceruse adăpost. Protecție. împotriva a ce?

îl ataca mama lui? Puţin probabil - de ce ar fi aranjat ea atunci întâlnirea? Copiii de la şcoală, poate. Sigur se iau de un băiat de statura şi temperamentul lui Cole.

Dar Macolm ştia din experienţă că tachinările şi intimidările puteau să cauzeze leziuni psihice serioase la o vârstă mai înaintată - leziuni de gradele patru sau cinci, nu trei.

Poate Cole se rănea singur.

Malcolm va trebui să-i viziteze şcoala. Să o observe pe mamă acasă. Lucruri pe care, cu zece ani în urmă, nu le-a făcut cum trebuia.

Paralelele erau de netăgăduit - până la smocul de păr alb. Trebuie să existe vreo explicaţie, vreo legătură care îi scăpa lui Malcolm.

Cazul va necesita mult timp şi energie.

La numărul 47, se aplecă peste verandă şi descuie uşa din faţă. Holul de la intrare era slab luminat şi un munte de corespondenţă zăcea într-un echilibru nesigur pe o masă.

în capul scărilor, o lumină discretă răzbătea din dormitor.

Anna era acasă.

- Eu sunt, strigă el.

Nici un răspuns.

îşi scoase jacheta şi cravata şi le aruncă pe canapea. Masa din sufragerie fusese aranjată pentru o singură persoană, în farfurie se zăreau resturile unei cine neterminate.

Ea nu-l mai aştepta pentru cină. Obişnuiseră întotdeauna să mănânce împreună.

Anna ştia, se temea. Nu voia să treacă printr-o astfel de traumă din nou. Malcolm-întorcându-se-la-muncă însemna Malcolm-expunându-se-maniacilor-criminali. Era şi deprimată, că viaţa avea să revină la ceea ce fusese: Anna întorcându-se de la magazinul de antichităţi la exact aceeaşi oră, într-o casă pustie. Sau, mai rău, Anna găsindu-l pe bărbatul visurilor ei absorbit de studiul minţilor unor copii care cresc şi, uneori, se întorc să se răzbune.

Anna era aproape de capătul răbdării.

Vincent Grey schimbase totul.

Malcolm urcă scările şi păşi în linişte în dormitor. Soţia sa adormise, ghemuită pe o parte. Veioza era încă aprinsă.

în mâna dreaptă strângea o batistă cocoloşită, încă udă de lacrimi. Semăna cu un înger îndurerat. Nu l-a lăsat inima s-o trezească. Era atât de liniştită acum. Nu merita să fie deranjată.

Malcolm se întoarse şi ieşi din dormitor. Simţea o dorinţă năvalnică de a se întoarce în camera lui de studiu, care acum era în pivniţă.

Se strecură pe scări în jos şi încercă uşa pivniţei. Era încuiată.

Şi ea era supărată.

Să lucreze în pivniță nu era o experiență plăcută. Malcolm nu avea rafturi, biroul stătea proptit de rezervele de vin, iar lucrurile îi erau împrăştiate alandala peste tot.

Dintr-un teanc de cărți vechi, îşi trase Dicționarul latin.

Nu-l mai folosise din facultate, şi un strat de praf căzu de pe el când îl deschise.

îşi aşeză carnețelul lângă dicționar, pe birou, şi citi ce-şi notase în biserică - cuvintele lui Cole: „De profundis clamo ad te, Domine".

Răsfoind dicționarul, traduse cuvânt cu cuvânt.

„Din adâncuri strig către tine, Doamne".

Malcolm recunoscu versul.

Era din liturghia morților.

AL ŞASELEA SIMȚ

3

- „...ŞI SUNT douăsprezece grade în South Philly în această dimineață înnorată de luni, cu şanse de ploaie mai târziu.

Titlurile zilei... "

Lynn Sear închise radioul. Era prea târziu ca să se mai lase distrasă de ştiri. Era în întârziere față de program, ca de obicei, şi singurele ei bluze curate erau în coşul de rufe necălcate.

Din păcate, ca şi Cole era şi Sebastian, cățeluşul lui.

Adormit.

îşi trase o bluză neagră, trezind temporar bestia cea leneşă, şi o scutură ca să nu fie mototolită. O îmbrăcă în linişte şi ieşi din bucătărie.

Lynn era o femeie cu un farmec discret, care arăta tânără şi cochetă, cu un păr castaniu unduitor pe care prietenele ei pretindeau că-l admiră, deşi ea îl considera pleoştit.

Mişcările îi erau rapide şi eficiente, dar ochii ei aveau calmul unei femei care îşi cunoştea locul în lume şi profita la maximum de el.

Deşi lăsase bucătăria impecabilă cu o seară înainte, deja domnea harababura aici. Cerealele lui Cole, umflate de lapte, zăceau într-un bol pe măsuță. Sertarul cu diferite ustensile şi două sertare cu veselă erau deschise. Cole era în cameră, se îmbrăca.

Lynn dădu din cap nemulțumită. într-o bună zi el va trebui să învețe să facă lucrurile într-o anumită ordine.

- Cole, strigă ea.

îşi adora fiul. Tot ceea ce făcea ea, fiecare gând din lungile ei zile de muncă se învârteau în jurul întrebării „Ce e cel mai bine pentru Cole?". Ea era o mamă singură, dar dragostea pe care o împărtăşeau, ea şi fiul ei, reuşea cu vârf şi îndesat să înlocuiască plecarea soţului ei. Dar lui Cole îi lipsea profund tatăl lui, iar asta îi frângea inima lui Lynn - pentru că, la drept vorbind, Ken Sear era un parazit de primă clasă.

Chiar acum, când ea se străduia să pună lucrurile cap la cap, el stătea, instalat comod, în micul lui apartament din Pittsburg, fiind servit cu şuncă şi ouă de Trudy Taxatoarea, femeia pentru care o părăsise.

Nu contează. Viaţa e prea scurtă pentru atâta amărăciune.

Ea şi Cole formau o familie unită. Lynn îi acorda toată atenţia după care el tânjea şi toate oportunităţile de care avea el nevoie. Ca să-şi permită să-l ţină la Şcoala Sf. Anthony trebuia să ducă o luptă continuă, dar merita fiecare bănuţ. El va creşte printre oameni destoinici, grijulii şi educaţi. Ba chiar el o să îi înveţe câte ceva. Era genul ăsta de copil, bun şi promiţător.

Numai de-ar fi fost aşa uşor.

Ea renunţase cu mult timp în urmă să mai încerce să prevadă comportamentul lui Cole. într-un moment era concentrat şi bine dispus, iar în următorul tremura ca o trestie în vânt. Ţipetele din timpul nopţii, mâinile reci şi umede - astea ar fi trebuit să dispară după divorţ. Aşa spuseseră preoţii şi medicii. Dar se înşelaseră.

Tăieturile şi vânătăile erau însă cele mai rele semne.

Pe unele dintre ele trebuie că şi le făcuse singur. Se trezea cu ele dimineaţa şi ea ştia că nu le avusese cu o zi înainte.

Psihiatrii şi preoţii avuseseră un răspuns şi pentru asta. Mulţi copii se zgârie în somn, spuseseră.

Dar cu atâta sălbăticie? se întreba ea. Cole nu era capabil de o asemenea ferocitate.

„Va creşte şi va trece şi de faza asta". Era tot ce fuseseră ei în stare să-i spună. Mare brânză.

Ceva nu era însă în regulă. Ba chiar era teribil de în neregulă.

Orice ar fi fost, ea era hotărâtă să-i dea de cap. Avea nevoie să-şi păstreze stima de sine. Să asculte şi să iubească.

Să-i dea cel mai potrivit ajutor, să fie alături de el, până când se va face bine.

Era singura cale pe care o ştia.

Ştia că trebuie să fie puternică şi dinamică. în clipa aceea, asta însemna o ceaşcă bună de cafea.

închise repede sertarele şi scoase, apoi, filtrul de cafea.

Mâinile îi tremurară când turnă apa. Deodată, i se păru că este foarte frig în cameră.

Răsucindu-se pe călcâie, porni termostatul.

Cole stătea în pragul uşii, îmbrăcat în uniforma lui de la Şcoala Sf. Anthony - vestă, pantaloni kaki, cravată cu dispozitiv de prindere. Arăta chiar fercheş.

Când se aşeză la masă, Lynn îi spuse:

- Ţi se înmoaie fulgii de ciocolată.

Ochii ei pătrunzători de mamă se opriră exact pe o pată de grăsime de pe cravată.

- Ai o pată.

Dintr-o serie de mişcări rapide şi exersate, îi desfăcu cravata, se duse în spălătorie, zvârli cravata în maşina de spălat şi îi scoase o cravată curată.

Când reveni în bucătărie, aproape că leşină.

Sertarele dulapului şi ale bufetului - absolut toate, de sus până jos - fuseseră deschise.

Cole stătea ţeapăn, exact în locul unde fusese şi cu o clipă mai devreme. Faţa îi era palidă, iar mâinile apăsate cu palmele în jos pe masă

Lynn înghiţi în sec. Cum făcuse asta? Ea nu lipsise din bucătărie mai mult de câteva secunde. îşi înăbuşi cu greu panica crescândă.

- Cauţi ceva, iubitule? întrebă cu blândeţe.

- Tarte, spuse Cole ferindu-şi privirea.

Lynn căută într-un bufet. Cutia cu tarte era cu fundul în sus pe al doilea raft.

- Sunt chiar aici.

-Oh....

Luă cutia şi i-o arătă.

Cole tot nu voia să-i întâlnească privirea.

- La ce te gândeşti, mamă? întrebă el nereuşind să-şi ascundă teama din glas.

- La multe lucruri, răspunse Lynn, cu toată nonşalanţa de care fu în stare.

- La ceva rău despre mine?

Lynn se aplecă aproape de el, cu coatele pe masă, ca să-l poată privi drept în ochi.

- Uită-te la mine.

Cole se întoarse îngrijorat către ea.

- Nu gândeam nimic rău despre tine, spuse ea, cu o convingere anemică. Ai înţeles?

Era purul adevăr. Viaţa e plină de oameni care vor să te tragă în jos. Dar nu şi în casa asta.

Niciodată.

-Am înţeles, spuse Cole, cu o încredere crescândă calmându-i vocea.

Soneria de la uşă le întrerupse discuţia.

- E Tommy, mamă.

Cole se ridică, îşi sărută mama pe obraz şi alergă spre uşa din față.

- Nu vrei asta? spuse Lynn scoțând o tartă.

Cole se opri din drum. Se întoarse, luă tarta într-o doară, şi plecă.

Lynn se uită la masa din bucătărie.

Urmele drăgălaşe a două mânuțe începură să se evaporeze uşor de pe suprafața mesei.

Cole o luă în jos pe scări, spre trotuarul de cărămidă, unde-l aştepta Tommy Tammisimo. Tommy avea tot opt ani, dar părea cu cel puțin un an mai mare decât el. Era înalt şi solid, cu un păr negru tuns cu grijă. Părea că poartă întotdeauna haine nou-nouțe şi, când zâmbea, făcea două găuri în față, cărora adulții le spuneau gropițe.

Tommy jucase într-o reclamă stupidă de televiziune, Tommy credea că asta era mişto.

Cu un zâmbet larg, cam prea prietenos, îi luă ghiozdanul lui Cole şi şi-l aruncă pe umăr. Atârnându-şi o mână de umerii lui Cole, se întoarse către casă şi-i făcu vesel cu mâna lui Lynn, care îi urmărea de la fereastra sufrageriei.

La capătul blocului, ieşind din raza privirii lui Lynn, Tommy dădu drumul umărului lui Cole şi aruncă ghiozdanul înapoi în brațele acestuia.

- Hei, Monstrule, cum ți-a plăcut păcăleala cu luatulcu-mâna-după-umeri? spuse cu un rânjet obraznic. Mi-a venit pe moment. Aşa fac marii actori. Se numeşte improvizare.

Tommy începu să țopăie către şcoală. Privind în urmă, strigă:

-Ai grijă! Sper că nu sare nimeni să pună mâna pe tine!

Foarte amuzant.

Cole privi în dreapta, la tufişurile din centrul străzii, apoi în stânga, la plantele perene de lângă colț. îşi continuă drumul până la şcoală, cu băgare de seamă.

Ajunse ultimul. Pentru că ceilalți copii dăduseră buzna înăuntru înainte să sune clopoțelul de dimineață, Cole stătea singur pe strada goală, acoperită cu frunze.

Sf. Anthony era o clădire mare, sobră, cu coloane solide, flancând uşa din față şi cu inscripții stilate, care vorbeau despre dreptate şi democrație. Era una dintre cele mai vechi construcții din South Philly, gândită inițial ca tribunal.

Cole ştia multe despre istoria ei. Poate puțin prea multe.

Locul ăsta îl speria. Copiii îl speriau.

îndesându-şi mâinile în buzunare, dădu cu degetele de soldații săi de jucărie. Apoi, spuse o rugăciune scurtă şi intră.

4

CÂND COLE SE ÎNTOARSE de la şcoală în după-amiaza aceea, Malcolm îl aştepta deja. Stătea pe un scaun cu tapiţeria maro uzată, dar confortabil, cu o mică îmbrăcăminte de plastic pentru rezemarea capului. Lynn stătea în partea opusă, într-un scaun aproape identic, iar între ei se afla o măsuţă de cafea. Jucăriile lui Cole fuseseră aliniate de-a lungul pereţilor şi pe pervazul ferestrei. Erau împrăştiate în diverse cutii vechi şi atârnau şi de pe rafturi. Era un loc prietenos, se gândi Malcolm, puţin aglomerat, dar ordonat şi curat.

Era clar că micuţul era bărbatul în casă, un lucru sănătos pentru un puşti de opt ani.

Cole intră, cu umerii lăsaţi şi ochii puţin plecaţi, la fel cum ieşise din biserică.

Când îl văzu pe Malcolm, îngheţă şi-şi feri privirea.

Lynn se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fiul ei:

- Cum a fost la şcoală, iubitule?

Cole dădu din umeri.

- Ştii, continuă Lynn, îngenunchind la nivelul lui, că

poţi să-mi spui orice.

Malcolm observă că băiatul refuza să-l privească. Cole îşi privea mama cu o intensitate ciudată.

- Ei bine, spuse Lynn cu un rânjet brusc, ştrengăresc, ştii ce am făcut eu azi?

Cole clătină din cap că nu.

Ea se gândi un moment.

-Am... câştigat la loteria din Pennsylvania de dimineaţă.

Mi-am dat demisia de la slujbe. Am mâncat un picnic mare în parc, cu plăcintă cu multă spumă de ciocolată şi apoi am înotat în fântâna arteziană toată după-amiaza. Tu ce ai făcut?

Un zâmbet îşi făcu loc, timid, pe faţa lui Cole. El şi mama lui practicau jocul ăsta de când începuse el să meargă la şcoală. Reuşea întotdeauna să-l înveselească.

-Am fost ales primul pentru echipa de kickball, începu el. Am reuşit să câştigăm meciul şi toţi m-au purtat pe umeri cu ovaţii.

Expresia feţei lui Lynn era caldă şi veselă, dar Malcolm putu să surprindă povara durerii de mamă - ştia că cea mai profundă dorinţă a fiului ei era dincolo de orice posibilitate de realizare. Şi că el vedea asta ca pe un vis intangibil.

- O să fac clătite triunghiulare, spuse ea, luându-i ghiozdanul şi haina şi îndreptându-se spre bucătărie. Ai o oră.

Cole părea plăpând şi bolnăvicios, cum stătea aşa în dreptul arcadei care despărțea sufrageria de holul de la intrare. Malcolm îi făcu un semn spre scaunul pe care îl eliberase mama lui.

- Vrei să stai jos?

Băiatul scutură din cap că nu.

Malcolm se aşteptase la asta. Cole considera vizita asta o violare a spațiului său intim. Era normal. Malcolm va trebui să-l facă să se simtă în largul lui. Pur şi simplu urmează-i ritmul. Ia-l uşor. Fără cereri.

- N-ai chef să stai de vorbă acum? întrebă jovial.

Din nou, Cole scutură din cap a negație.

- Ce-ar fi să jucăm mai întâi un joc?

Capul lui Cole rămase nemişcat. Era un progres.

- E un joc de-a cititul gândurilor, continuă Malcolm.

Ți-am zis că pot să citesc gânduri? Uite cum e jocul. Dacă ce spun eu e corect, faci un pas către scaun. Dacă ce spun e greşit, faci un pas înapoi spre uşă. Dacă ajungi la scaun, te aşezi. Dacă ajungi la uşă, poți să pleci. Bine?

Cole părea derutat, chiar intrigat. Dar încuviință din cap.

Bingo!

Asta era una dintre cele mai bune tactici ale lui Malcolm.

Copiilor le făcea plăcere. Iar el câştiga aproape întotdeauna, pentru că fiecare copil dădea involuntar indicii despre ceea ce gândea. îngrijorarea lui Cole, hotărî Malcolm, făcea aluzie la nişte experiențe anterioare neplăcute cu psihoterapeuții.

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Apăsându-şi degetele pe frunte, scoase un bâzâit slab şi ascuțit, şi spuse:

- Imediat după ce mama şi tatăl tău au divorțat, mama ta a mers la un doctor ca mine, dar asta n-a ajutat-o. Aşa că..., tu crezi că eu no să te pot ajuta.

Malcolm deschise ochii. Cole rămase nemişcat o secundă, sprânceana i se ridică. Făcu un pas în față, fără să facă nici un zgomot pe covorul acrilic cu pete.

Repetând rutina - devenită deja ritual - Malcolm proclamă:

- Eşti îngrijorat pentru că ea ți-a zis că i-a spus nişte lucruri - lucruri pe care nu poate să le spună nimănui. Secrete.

Cole mai făcu un pas în față, de pe covor pe podea.

De data aceasta Malcolm îl privi la nivelul lui.

- Ai un secret. Dar nu vrei să mi-l spui.

încă un pas. Dacă mai făcea unul ajungea la scaun.

Cole părea speriat şi zdruncinat, aşa că Malcolm încercă să-l facă să se relaxeze.

- Nu trebuie să-mi spui secretul tău, dacă nu vrei.

în timp ce-şi ridica din nou degetele către frunte, zări la mâna lui Cole un ceas de adulţi, care-i atârna larg.

- Tatăl tău ţi-a făcut cadou ceasul ăla înainte să plece.

Buf. Cole făcu un pas înapoi.

- L-a uitat într-un sertar, explică băiatul. Nu merge.

Bine. E momentul să se concentreze asupra trăsăturilor

clare de personalitate ale băiatului. Timiditatea lui. Inteligenţa. Cunoştinţele de latină.

- Nu-ţi place să vorbeşti prea mult la şcoală, încercă Malcolm. Totuşi, eşti un elev foarte bun. N-ai avut niciodată nici un fel de probleme serioase.

încă un pas înapoi pe covor.

- Trebuia să desenăm un tablou, orice doream noi, povesti Cole, liniştit, cu un glas stins. Am desenat un om.

Fusese rănit de un alt om, în gât, cu o şurubelniţă.

Imaginaţie violentă. Asta nu făcea parte din profil.

Dar avea logică.

Malcolm îşi reaminti că era prematur să formuleze concluzii. Adesea, în cazul copiilor sensibili, viziunile întunecate îşi aveau sursa în imaginile bulversante, oferite de massmedia.

- Ai văzut asta la televizor, Cole? întrebă Malcolm.

Cole păşi din nou înapoi. îşi recuperase tot terenul. Era

la un pas de uşă.

- Toţi s-au supărat. Au făcut consiliu. Mama a început să plângă.

Vocea lui Cole era neobişnuită. Era monotonă, de fapt, cu o notă de tristeţe, fără nimic din timbrul vioi şi mormăitul vag tipic majorităţii copiilor de vârsta lui.

- Nu mai desenez aşa.

- Cum desenezi acum? întrebă Malcolm.

- Desenez oameni care zâmbesc, câini care aleargă şi curcubee. Cole făcu o pauză. Pentru curcubee nu fac şedinţe.

Malcolm încuviinţă:

- Cred că nu.

Cole stătea nemişcat ca o stană de piatră, privindu-l curios pe Malcolm.

- La ce mă gândesc acum? îl provocă băiatul.

- Te gândeşti...

Malcolm era pe punctul de a pierde. Ăsta nu era un joc potrivit pentru un băiat cu mintea lui Cole. Nu se conforma tiparelor. Putea vedea la el acea fragilitate şi neajutorare, aerul acela înfrânt al cuiva care a descoperit limitele crude ale vieții. Ştia cum să-i manevreze pe adulți şi să nu se aştepte la nici un ajutor din partea lor. Totuşi, de ajutor avea nevoie, chiar o nevoie foarte mare. De ajutor şi de adevăr.

- Nu ştiu la ce te gândeşti, Cole.

Cole păşi înapoi, în vestibulul de la intrare.

- Mă gândeam că eşti drăguț, spuse el moale. Dar nu poți să mă ajuți.

Cu asta, dispăru. Cuvintele lui Cole, doar puțin mai tari decât o şoaptă, rămaseră suspendate în aer. Păreau oarecum moi şi, în acelaşi timp, tăioase, marcate de confuzie şi teamă.

Jocul se terminase.

Greul abia acum începea. Malcolm fusese atât de aproape..., dorea atât de mult să-l ajute. Băiatul îi scăpase printre degete..., dar Malcolm nu-l va lăsa.

îşi privi ceasul şi o luă cu pas tărăgănat spre restaurantul La Bella Luna.

Opt şi treizeci de minute.

îi venea să-şi tragă un şut în fund. Cazul Sear îi ocupase întreaga seară - întâlnirea cu Cole şi apoi patru ore de studiu serios în biroul său.

Şi pentru ce?... Era mai confuz ca niciodată. Şi în plus, întârziase o oră la cina pentru aniversarea de zece ani a căsătoriei sale. Tocmai astăzi, dintre toate zilele.

Anna o să-l omoare. Ăsta era exact genul de lucruri pe care le ura cel mai mult. Asta dădea veridicitate celor mai rele acuzații ale ei.

Malcolm n-ar învinovăți-o. Ea îi spusese întotdeauna că nu era în stare să-şi gestioneze bine timpul, şi avea dreptate.

Obiceiurile unei vieți drăgălaşe şi tinereşti nu se mai potriveau cu vârsta mijlocie. Se transformaseră în nepăsare şi comportament pasiv-agresiv. Dar Anna era om. Şi nici unul dintre ei nu mai întinerea. Prea puțin timp împreună însemna pur şi simplu asta, prea puțin timp împreună.

O remarcă pe Anna stând exact unde se aştepta să fie.

Stătea la aceeaşi masă la care stătuseră când a cerut-o în căsătorie. în seara aceea, îl mituise dinainte pe chelner, ca să se asigure că va avea masa rezervată. Era în cel mai liniştit şi mai romantic loc din restaurant, lângă un ghiveci cu o plantă cu frunze dese, cu vedere către magnifica intrare din fier forjat. în seara asta era singură. Tacâmurile lui Malcolm fuseseră luate. O farfurie cu o prăjitură de ciocolată stătea neatinsă în fața ei, luminată de o mică veioză de masă.

Ea adora prăjitura de ciocolată. Adora mâncarea, în general. N-avea poftă să mănânce doar când era supărată.

Malcolm se îndoia că se atinsese măcar de salată în seara asta.

Se îndreptă către masă şi inspiră adânc. De vreme ce totul era pierdut, se gândi să apeleze la umor.

- Credeam că ai vrut să zici la celălalt restaurant italian în care te-am cerut în căsătorie, spuse el.

Anna ignoră gluma.

- îmi pare rău, spuse Malcolm, renunțând la fațadă.

Se pare că nu sunt în stare să ştiu de capul meu. N-a mers bine azi. Am petrecot ceva timp după asta, ca să mă adun.

Anna îi făcu brusc un semn chelnerului.

Malcolm stătea în fața ei.

- Sunt atât de asemănători, Anna. Au acelaşi mod de a fi, aceleaşi expresii - aceeaşi chestie pluteşte în jurul lor.

Poate fi vreun fel de abuz.

Anna îl fulgeră cu o privire scurtă, dar pe care el o simți de parcă ar fi trecut prin el.

- Există nişte tăieturi pe brațele lui Cole, continuă Malcolm. Urme de unghii, cred. Arată ca nişte tăieturi mai vechi - poate un profesor, un vecin. Nu cred că mama lui e cauza. Asta e doar o chestiune de curaj - felul în care se poartă cu el nu se potriveşte. E greu de spus, atât de devreme, spuse el ridicând din umeri. Ar putea fi doar un copil care se cațără în mulți copaci.

Chelnerul trecu pe lângă masă, lăsând nota de plată.

Malcolm se întinse după ea, dar Anna o înşfacă înainte ca el să apuce s-o atingă. O semnă imediat şi îşi împinse scaunul în spate.

- Ştiu c-am fost cam distras şi ştiu că asta te supără, spuse Malcolm, dar am o a doua şansă. Nu pot s-o las să-mi scape.

Anna aşteptă până termină, după care se ridică.

- La mulți ani, spuse ea amar, şi plecă.

Malcolm rămase la masă, cu capul în palme, în timp ce paşii ei se stingeau în depărtare.

5

- FAC DRUMUL ĂSTA spre şcoală cu Tommy Tammisimo, îi explică Cole în timp ce o luau la stânga, îndepărtându-se de acasă.

Malcolm încuviință din cap, ținând ritmul paşilor lui pe trotuar.

- E prietenul tău cel mai bun?

- Mă urăşte.

- Tu-l urăşti pe el?

Cole îşi scutură capul.

- Mama ta a aranjat asta?

O echipă de fotbal trecu prin fața lor, băieți nu mult mai în vârstă decât Cole, gălăgioşi, fără griji şi veseli. Aşa cum ar fi trebuit să fie şi Cole.

Nici unul nu îi salută.

Cole încuviință în linişte din cap, ca răspuns la întrebarea lui Malcolm.

- I-ai spus vreodată cum e Tommy? întrebă Malcolm.

- Nu-i spun lucruri de-astea, răspunse Cole.

- De ce?

- Pentru că ea nu mă priveşte aşa ca toți ceilalți, şi nu vreau să facă asta. Nu vreau să ştie.

- Ce să ştie?

- Că sunt un monstru.

Cuvântul ăla. Cuvântul ăla îngrozitor şi înjositor.

- Ascultă-mă, spuse Malcolm ferm. Nu eşti un monstru.

Nu crede pe nimeni care îți spune asta.

Malcolm folosi un jurământ, spunându-i lui Cole că nu trebuia să crească mare crezând că e un monstru. Cole fu surprins şi impresionat - nu de sfat, ci de jurământ.

La stopul din intersecție au luat-o la dreapta.

Cole i-a arătat lui Malcolm şcoala şi terenul de joacă.

Apoi s-au plimbat prin împrejurimi, iar Cole i-a indicat locurile demne de văzut. Apoi s-au preumblat prin cartierul cel „fain", unde casele erau mai mari şi mai dichisite. Cole îi arătă casa lui Tommy.

N-au făcut cine ştie ce progrese în după-amiaza aceea, dar Malcolm nici nu se aşteptase la aşa ceva. După formalismul rigid al primei întâlniri, acum era neapărată nevoie să-i câştige încrederea băiatului, să-l facă să se simtă în largul lui. Când Cole se relaxa puțin, era prietenos, bine-crescut, atent şi concentrat. Şi, cu siguranță, devotat. Avea un viitor strălucit în față - dacă va putea face față prezentului.

în seara aceea, Malcolm adormi la birou, cu capul îngropat într-o carte numită Copilul destabilizat.

A doua zi, Lynn Sear era liberă în tura de dimineață. Asta însemna că putea să-l conducă pe Cole la şcoală, să curețe casa şi să spele rufele înainte să plece. îşi puse căştile walkman-ului, dădu volumul la maxim şi începu să deretice.

Prin casă era iarăşi frig. Neobişnuit de frig. Regla termostatul la o valoare mai mare, în timp ce trecea prin camere, adunând rufele murdare în coş. O pereche de şosete şi un tricou zăceau aruncate pe podea, lângă „Hali of Fame", porecla pe care o dăduse

Cole peretelui decorat din tavan până-n podea cu fotografii de familie. Se aplecă să culeagă

hainele, zăbovind un minut să surprindă, din nou, amintirile palide care pâlpâiau pe perete. Aproape fiecare poză îl avea pe Cole în centru, aşa cum şi trebuia. îi plăcea mai cu seamă o imagine de-a lui Cole pe când era doar un băiețel de trei ani, zâmbind aproape sfidător, ca şi cum nimic nu l-ar fi putut întrista vreodată. Şi pe atunci îşi lăsa hainele prin casă.

Ochii i se opriră pe o mică sclipire în stânga feței lui Cole, un semicerc de lumină pe o tangentă verticală. Părea că se mişcă, aşa ca şi cum camera ar fi luat prin surprindere un mic spiriduş plutitor, prins pe nepregătite.

O reflectare a soarelui în lentilă, presupuse ea.

Dar pe măsură ce se uita la fiecare fotografie - Cole la petrecerea de doi ani, Cole sub pomul de Crăciun, la cinci ani, Cole şi Lynn în parcul Hersheypark, la grătarul vecinilor, în piscină -, văzu lucirea aceea în fiecare din ele. Şi era întotdeauna în acelaşi loc, lângă fața lui Cole.

Ciudat. Va trebui să verifice aparatul de fotografiat.

Lynn se smulse de lângă perete şi dădu buzna în camera lui Cole. Era, ca de obicei, vraişte. Păcat, pentru că, deşi mică, era cea mai frumoasă cameră din casă. Pereții erau lambrisați cu lemnul original cu pete mai închise, solid şi masculin.

De-a lungul anilor, Lynn colecționase nişte antichități drăguțe, diferite corpuri de mobilă şi de iluminat. Va expune toate desenele frumoase ale lui Cole, cu familii fericite, case frumoase şi curcubeie. îi plăcea la nebunie să deseneze curcubeie.

Trebui să păşească în jurul cortului improvizat chiar în uşă, o construcție şubredă, făcută din cearşafuri roşii disparate, susținută cu bețe de bambus şi strânsă cu ace de siguranță. Un cartonaş, scris de mână, cu imperativul NU INTRAȚI, atârna strâmb deasupra intrării.

S-ar fi descotorosit cât mai curând de el, dar nu îndrăznea.

Cole ținea mult la spațiul dinăuntru al cortului. Era locul lui privat, special, unde putea fi singur, fără să-l deranjeze nimeni - şi dacă asta îl făcea fericit, atunci fie.

Biroul lui Cole, totuşi, era un dezastru incredibil, cu hârtii împrăştiate peste tot. începu să facă ordine cu mâna liberă, când observă o pagină acoperită cu un scris mărunt şi colțuros.

Se aplecă mai aproape ca să o citească.

Cuvintele acopereau întreaga pagină. Semăna cu scrisul lui Cole, dar era ca şi cum ar fi scris cu stiloul întors, în sus şi în jos şi pe lateral, mâzgălind în contratimp, fără să-şi ia mâna de pe foaie - cuvinte supărate, cuvinte triviale.

„... Hristoase, sparge fereastra care mă sperie, o, nu, Doamne, ce naiba se întâmplă FĂ-L SĂ TACĂ PE NENOROCITUL ĂLA DE COPIL, O SĂ TE TAI JUR, cineva să oprească arderea, O SĂ VĂ OMOR, O SĂ VĂ OMOR, NENOROCIȚILOR..."

Lynn scăpă coşul de rufe din mână.

Malcolm le vizită casa în după-amiaza aceea, după şcoală.

Cole îl evită, jucându-se cu figurinele lui de luptă, în spatele canapelei. Malcolm puse pentru început câteva întrebări despre viața lui Cole, despre tatăl lui, divorțul părinților şi mutarea în apartamentul acesta. Băiatul răspunse la toate acestea politicos, dar scurt.

Partea cu scrierile violente va fi introdusă mai încolo în conversație.

Ploaia răpăia în geamuri şi camera părea neaerisită. Malcolm se chinuia să se simtă bine în timp ce asculta, urmărind periodic vârful unei pălării albastre şi o mână mică întinzându-se să ceară un cavaler în luptă.

- Aşa, deci, tatăl tău locuieşte în Pittsburg, spuse Malcolm, cu o doamnă care lucrează la o tarabă de unelte.

- Şi dacă trebuie să facă pipi când lucrează? Cole trase cu ochiul din spatele canapelei. Crezi doar că se ține?

- Nu ştiu. Chiar mă gândeam la asta.

Cole bombardă şi scufundă o figurină de luptă în ceva aflat pe podea şi scoase nişte sunete care imitau o explozie.

Malcolm îşi privi ceasul.

- Pui multe întrebări despre tati azi, remarcă în cele din urmă Cole. De ce?

- Câteodată, deşi nu ne dăm seama, facem anumite lucruri ca să atragem atenția - facem diverse lucruri ca să arătăm ce simțim față de diferite probleme, față de divorț sau altceva.

- Niiiiiieaoo.......psssssssh.......agggghhhh!

Vocea lui Cole era moale, înăbuşită. Malcolm habar n-avea dacă îl asculta sau nu. Continuă, măsurându-şi cuvintele cu grijă:

- Se poate, de exemplu, ca cineva să lase ceva pe birou, special pentru ca altcineva să-l găsească.

Capul băiatului se opri din mişcare. Se linişti.

- Cole, spuse Malcolm, ai auzit vreodată de ceva numit scriere liberă - sau scriere cu asociere liberă?

Pălăria lui Cole se scutură încet a negație.

- E atunci când iei un stilou în mână, pui stiloul pe hârtie şi pur şi simplu începi să scrii, explică Malcolm. Nu te gândeşti la ceea ce scrii, nu citeşti ce scrii - doar continui

să îți mişti mâna. După un timp, dacă continui să scrii destul de mult, încep să se contureze cuvinte şi gânduri pe care nici nu ştiai că le aveai. Uneori, sunt lucruri pe care le-ai auzit de undeva. Uneori, sunt sentimente ascunse.

Malcolm făcu o pauză ca să dea timp cuvintelor să se sedimenteze. Rămase cu privirea ațintită asupra pălăriei lui Cole, ițindu-se de după canapea. Era nemişcată.

- Ai scris vreodată în asociere liberă, Cole? întrebă Malcolm.

Pălăria băiatului se legănă în sus şi în jos. Afirmativ.

- Ce ai scris?

- Cuvinte.

- Ce fel de cuvinte?

- Cuvinte furioase.

-Ai scris vreodată cuvinte furioase înainte ca tatăl tău să plece?

- Nu-mi amintesc.

Suficient. Malcolm ştia că nu putea să facă presiuni prea mari, nu putea să rişte să se transforme într-un duşman.

Va trebui să sădească semințele, să-l atragă pe Cole treptat.

Cel mai important lucru pe care îl înveți, ca medic de copii, este când să te opreşti.

- Vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă Malcolm, luându-şi haina. Gândeşte-te la ce vrei să obții din timpul pe care-l petrecem împreună - care ar trebui să fie obiectivul nostru.

Acum îl putea vedea pe Cole, ghemuit pe podea. Pălăria înconjura fața băiatului cu două urechi Velcro înnodate sub bărbie.

- Ceva ce vreau eu? întrebă el.

Malcolm zâmbi. Era un concept atât de ciudat pentru unii copii, anume că o relație terapeutică se presupune că ar trebui să le fie de ajutor lor.

- Dacă am putea schimba ceva în viața ta, orice, ce-ai vrea să fie?

Cole se încruntă, scotocind în mintea lui după un răspuns, ca şi cum ar fi fost la un test de matematică.

- Nu trebuie să-mi răspunzi acum, răspunse Malcolm întorcându-se către uşă.

- în loc de ceva ce vreau poate fi ceva ce nu vreau?

Malcolm se întoarse. Cole stătea acum în fața canapelei.

Era îmbrăcat în jacheta tatălui său, care mătura podeaua.

încuviințând, Malcolm aşteptă răspunsul. Ochii lui Cole erau adânciți în orbite şi trişti, iar el parcă pierduse din curajul de a vorbi.

- Nu mai vreau să-mi fie frică.

6

UTERELE MANUALULUI înotau în fața ochilor lui Malcolm.

Era dimineața târziu - exact cât de târziu, îi era teamă se verifice. Stătuse jos în pivniță multă vreme. I se părea că trăise acolo jos zilele astea.

îşi frecă ochii şi scana pagina cu privirea - o diagnoză a unui profil de personalitate, asemănător în multe privințe cu cele al lui Vincent şi al lui Cole.

O frază din josul paginii îi atrase atenția. îşi luă creionul şi-o încercui.

„... cu prezentele simptomuri, în cazul copiilor de acest fel, vânătăile şi zgârieturile de pe brațe şi picioare pot fi, de fapt, auto-cauzate."

Avea noimă. Oarecum. Se gândise la asta de multe ori.

Dar, într-un fel, nu-i venea să creadă.

Poate că Vincent dezvoltase o tendință autodistructivă pe măsură ce intrase în adolescență. Dar copil fiind?... Era asemenea lui Cole, blând, mic şi cerebral. Scrierile erau altceva - o descărcare sănătoasă, poate, de gânduri violente.

Dar era un pas mare de la gând la faptă. Şi Malcolm pur şi simplu nu putea crede că pasul ăsta se produsese.

De sus se auzi soneria de la intrare.

Malcolm privi într-acolo.

- Răspunde tu, strigă.

Paşii Armei lipăiră de-a lungul coridorului, chiar deasupra lui. Malcolm se ridică, întinzându-şi picioarele şi scuturându-şi păienjenişul care i se aşternuse peste creier.

- Ce, nu-ți ajunge cât mă vezi la magazin? pătrunse vocea soției sale prin podea.

- Sunt în drum către piața de vechituri din comunitatea Amish, răspunse o voce masculină.

Malcolm nu recunoscu vocea, dar cunoştea genul doar după felul cum suna. Vreun tip mintos, proapspăt ieşit din facultate, specializat în artă, dornic să lucreze pentru salariul minim ca să arate celor de sânge albastru din Mainline Philly cunoştințele sale despre scaunele Ludovic al XlV-lea.

- M-am gândit că poate vrei să mergi şi tu, continuă tipul. Ai putea să-mi arăți cum să cumpăr la astfel de târguri.

- Te cred, replică Anna. Dar nu cred că am chef de comunitatea Amish azi. Nu poți să înjuri sau să scuipi, nu poți să faci nimic în preajma lor.

Malcolm zâmbi. Poate că fusese furioasă pe el, dar asta nu o făcuse să-şi piardă acel mod delicat de a fi, care-i era propriu.

- M-am gândit că poate vrei să ieşi, continuă bărbatul.

Ai fost cam deprimată.

Zâmbetul lui Malcolm dispăru.

- Drăguț din partea ta, spuse Anna. Sunt bine.

- Crezi c-ar trebui să trec pe aici când mă întorc, să-ți arăt ce-am luat? Nu-i nici o problemă.

Nu-i nici o problemă? Femeia e măritată, cap sec! Lui Malcolm îi veni să urle. Ce tupeu avea şi tipul ăsta.

- Ştii, nu cred că-i cea mai bună idee, Sean, spuse Anna delicat. O să aştept să le văd la magazin.

- Bine, replică Sean nervos. în regulă. Am înțeles... Am plecat, atunci.

- Nu călca în balega de cal.

- Mergi!

Uşa din față se închise cu o bufnitură. Malcolm se duse în cealaltă parte a pivniței ca să se uite prin fereastra care dădea în stradă. Un bărbat tânăr, brunet, alergă de la casă spre un SUV parcat pe trotuar. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, era subțire şi cu o înfățişare cochetă, genul de artist cam plin de el.

Sean se întoarse brusc de la maşină şi făcu un pas clătinat spre casă, cu o față îndurerată, ca şi cum ar fi ratat o întâlnire importantă. Apoi, stăpânindu-se, se întoarse din nou, lovi capota cu un gest frustrat şi sări în maşină.

Malcolm scutură din cap.

- Las-o baltă, puştiule, murmură el.

AL ŞASELEA SIMȚ

7

COLE ERA PLICTISIT. Domnul Cunningham avea un fel aparte de a plictisi o clasă întreagă.

Pe tabla laterală, Bobby O'Donnell mâzgălise „N-o să lovesc sau n-o să trag vreun şut nimănui, niciodată", iar şi iar. Bobby era plictisit şi el. Era un puşti destul de bun, nu atât de rău ca alții - dar când era sâcâit lovea şi el, iar domnului Cunningham nu-i plăceau nici un fel de întreruperi în clasă.

Domnul Cunningham nu era un profesor nasol, nu era bătrân şi prăfuit ca doamna Hoogstratten, profesoara de matematică. Era doar plictisitor. Arătat exact la fel în fiecare zi - perfect şi curat, ca un manechin de vitrină. Era slab şi vorbea rar şi cu atenție. Asta era de înțeles, pentru că atunci când era copil avusese o problemă de vorbire. Una dintre profesoarele bătrâne, doamna Deems, îi mărturisise asta lui Cole. Ea nu mai era în şcoală, dar îi predase domnului Cunningham când fusese el elev în clasa a treia la F. Anthony.

Oricum, în afară de predarea ştiinţelor sociale, domnul Cunningham conducea un atelier de teatru, aşa încât nu putea fi atât de rău.

Dar nu era ca doctorul Crowe. în fond, domnul Cunningham nu era cu nimic diferit de alţi profesori. Şi el îl credea pe Cole un monstru. Era uşor să-ţi dai seama de asta. O spuneau ochii lui.

Lecţia de azi era scrisă pe tabla din faţă: PHILADELPHIA LEAGĂN AL REVOLUŢIEI AMERICANE.

Cole îşi rezemă bărbia pe bancă şi înconjură pupitrul cu braţul. Sufla un creion până la margine, apoi îl lăsa să cadă înapoi.

O să citească lecţia de azi din manual. O să citească tot felul de cărţi despre istoria Philadelphiei. O să se şi uite la diverse lucruri. Cole ştia nişte chestii despre Philadelphia pe care domnul Cunningham nu le ştia.

- Poate să spună cineva ce oraş a fost capitala Statelor Unite ale Americii din 1770 până în 1800? întrebă domnul Cunningham, uitându-se răbător prin clasă.

Nimeni nu ridică mâna.

- O să vă dau un indiciu, continuă profesorul. E oraşul în care locuiţi.

- Philadelphia! îngână clasa cu indiferenţă.

- Corect, spuse domnul Cunningham. Philadelphia este unul dintre cele mai vechi oraşe din ţară. Multe generaţii au trăit şi au murit în acest oraş. Aproape orice loc prin care treceţi are o istorie şi o poveste în spate - chiar şi şcoala asta şi terenul pe care se află ea. Poate cineva să ghicească pentru ce a fost folosită această clădire cu o sută de ani în urmă - înainte să fi venit voi aici, înainte să fi venit chiar şi eu aici?

Cole ridică mâna. Dacă exista vreun loc pe care-l cunoştea foarte bine, atunci acela era clădirea asta. încăperile şi coridoarele aveau secrete, secrete rele, pe care îşi dorea să nu le fi aflat. Şi nu numai cele pe care i le spusese doamna Deems.

- Da, Cole? spuse domnul Cunningham.

- Obişnuiau să spânzure oameni aici, răspunse Cole.

Faţa domnului Cunningham se încruntă.

- Nu e corect. Unde ai auzit asta?

- Trăgeau de rudele care plângeau şi îi sărutau de rămas bun pe cei condamnaţi, continuă Cole. Oamenii care priveau îi scuipau.

Acum copiii se uitau unii la alţii. Aveau ochii bulbucaţi de atenţie.

Ei bine, ăsta era adevărul. Nu asta trebuia să înveţi la şcoală, adevărul?

- Cole, acesta a fost un tribunal, explică domnul Cunningham. Aici se adoptau legi. Unele dintre primele legi ale ţării. Aceasă clădire era plină de avocaţi..., jurişti care făceau legea.

- Ei erau cei care îi spânzurau pe oameni, spuse Cole.

Privirea. Domnul Cunningham îl privea acum insistent.

Cole ura asta.

Se întoarse, fixând podeaua.

- Nu ştiu care dintre ei ţi-a spus asta, spuse domnul Cunningham, făcând semn cu mâna spre clasă, dar cred că încercau doar să te sperie.

Tommy Tammisimo începu să chicotească. Chicotelile începură să se împrăştie în toată clasa, în valuri, până când toţi - toţi- au început să râdă. Ei toţi se uitau la Cole. Chiar şi Bobby O'Donnell.

Pielea i se făcu de găină, stomacul i se întoarse pe dos şi faţa i se înroşi.

Sentimentul acela întunecat creştea în el. Vor urma cuvintele. Cuvintele şi strigătele, şi jena, şi pedeapsa, şi telefoanele acasă, şi...

- Nu-mi place să vă uitaţi aşa la mine! izbucni Cole.

- Aşa cum? spuse domnul Cunningham.

încă făcea chestia aia - se holba la Cole ca şi cum ar fi fost vreo formă ciudată de viaţă dintr-un alt univers.

- încetează! strigă Cole.

Domnul Cunningham nu vroia să înceteze.

- Domnul Perfect.

Se credea perfect. O tunsoare perfectă, haine perfecte, totul perfect. Ei bine, nu era. Nu era.

- Nu ştiu cum altfel să mă uit, spuse domnul Cunningham.

încerca să pară calm. Dar Cole ştia că era oricum, numai

calm nu.

Cuvintele explodară din gura lui Cole:

- Eşti Stanley Bâlbâitul!' D-lui Cunningham îi căzu faţa.

- Poftim ?!

- VORBEAI CIUDAT CÂND ERAI AICI LA ŞCOALĂ. AI VORBIT CIUDAT PÂNĂ ÎN LICEU!

Chicoteala încetă. Acum se holbau cu toţii, într-o linişte deplină. Era mai rău când erau tăcuţi. însemna că îl considerau un... un...

Domnul Cunningham păşi mai aproape, cu faţa înroşindu-i-se tot mai tare.- Ce ?!...

- N-ar trebui să te holbezi la oameni! spuse Cole. îi faci să se simtă prost.

- Cum ai...?

- NU TE MAI UITA LA MINE!

Cole nu mai putea suporta. îşi puse mâinile peste ochi.

- Cu cine ai v-vorbit?

Iată. Bâlbâială. Revenea. Vedeți, Stanley nu era chiar aşa de perfect. S-a enervat. Ura când oamenii îl făceau să se simtă prost.

- Stanley Bâlbâitul! Stanley Bâlbâitul! strigă Cole.

- Cine...?!?!

- Stanley Bâlbâitul!

- îîîîî-îîîî-încetează!

Acum era chiar lângă banca lui Cole. De ce nu pleca?

- BÂLBÂILĂ...

Domnul Cunningham lovi cu pumnul în banca lui Cole.

Cole se clătină pe spate şi-şi luă mâinile de la ochi.

Fața profesorului era doar la câțiva centimetri. Era aplecat peste el, cu venele gâtului umflate şi ochii roşii, când scuipă cuvintele:

_ TTTT-TTTTA-CI, MMMMM-MMMO-MO-MONSTRULE!

AL'ŞASELEA SIMŢ

8

MALCOLM ÎŞI IŢI CAPUL în uşa bibliotecii Sf. Anthony. Era întuneric, un spațiu neaerisit şi maro - lemn maro în degrade, scaune din piele maro, covoare orientale cu motive maro.

Mirosea a piele veche şi a praf, praful care se strânsese pe cărțile care păreau neatinse de secole. Era genul de loc care te face să te simți foarte, foarte ignorant.

Cole nu era de zărit nicăieri.

Când se întoarse să plece, Malcolm zări o mişcare discretă - o mână bătând nervoasă pe brațul unui scaun mare, cu spetează înaltă.

Scaunul era cu spatele la el. Era cu fața către un birou mare de mahon, pentru bibliotecar.

Chiar în partea opusă, scaunul, bibliotecarului era gol.

îl lăsaseră pe Cole singur-singurel aici. în mod clar, şcoala renunțase la el. Nici măcar şcolile scumpe particulare nu aveau resursele necesare ca să se ocupe de un copil precum Cole.

Cădere nervoasă, sindromul Tourette, tulburare de atenție - multe diagnostice erau trecute în fişa medicală a lui Cole, dar nici unul nu părea să pună degetul pe rană.

Dacă Cole urma să rămână la Sf. Anthony, va trebui să se schimbe. Şi absolvirea lui era cel mai important lucru pentru mama sa.

Cu toate astea, absolvirea nu era şi preocuparea imediată a lui Malcolm. Sănătatea mentală a lui Cole era mai presus de toate. Să-l înțeleagă pe copil, şi restul va veni de la sine.

- Salut, voinice, spuse Malcolm, învârtindu-se în jurul biroului.

Ochii lui Cole erau ficşi şi roşii. Se uita lung şi fix înainte, cu buzele strânse şi umerii încordați. Cuvintele practic i se rostogoliră răstit:

- Nu vreau să vorbesc despre nimic.

Afară, dincolo de fereastră, recreația era în plină desfăşurare. Malcolm se aşeză în scaunul bibliotecarului, uitându-se pe fereastră la un concurs de alergare care părea să implice săritura obligatorie într-un morman de frunze. Zâmbi. Copiii se stricau de râs, uitând de uniformele lor curate. Malcolm îşi imagină cum Cole nu prea participa la asemenea jocuri în aer liber. Ceea ce era păcat. Copilul avea o nevoie disperată de defulare, de o viață socială. Răbufnirile sale bizare, paranoide din clasă erau grave. Malcolm mai văzuse simptoamele acestea şi înainte.

E timpul să încălzim puțin atmosfera.

- îți place magia? întrebă Malcolm.

Lui Cole, evident, nu-i păsa.

Dar Malcolm continuă, oricum. Scoase o monedă din buzunar şi o ținu în mâna dreaptă.

- Observă moneda cu atenție.

îşi strânse pumnul în jurul monedei şi strânse şi pumnul stâng. Apoi, îşi scutură ambele mâini deasupra capului, rotindu-şi brațele într-un cerc.

- Fac mişcarea magică... şi, deodată, moneda s-a mutat misterios în mâna mea stângă.

Malcolm îşi ținu mâna stângă ridicată, cu degetele încă încleştate.

- Dar asta nu-i sfârşitul şmecheriei. Cu încă o mişcare magică, moneda se mută în buzunarul meu de la cămaşă.

îşi întinse mâinile şi se lovi uşor cu pumnul în piept, fără să deschidă pumnii.

- Dar nici ăsta nu-i sfârşitul. Fac o mişcare magică finală, şi - hop! - moneda se întoarce în mâna din care a plecat.

întinzând mâna dreaptă, dezvălui moneda, care fusese acolo tot timpul.

-Asta nu-i magie! izbucni Cole.

Malcolm mimă surpriza:

-Ce?

- Ai ținut moneda în mână tot timpul.

- Cine, eu?

Cole se uita lung la el. Vocea îi era ascuțită şi sarcastică:

- N-am ştiut că eşti amuzant.

Malcolm simțea că i se sfărâma capul cu fiecare pas pe care-l făcea către casă. Pentru orice alt copil, ar fi stabilit deja un diagnostic: tulburare anxioasă acută, cel mai probabil.

I-ar asigura pe părinți că e o afecțiune tratabilă şi că nu vor trebui să-i plătească onorarii mai mari - el personal îi pregălise pe mulți dintre terapeuții care activau la clinica locală şi îl va recomanda pe cel mai bun. între timp, copilul va fi monitorizat pentru identificarea posibilelor simptoame de schizofrenie paranoidă (întotdeauna tratabilă) şi trimis la un medic pentru stabilirea unei medicații, dacă era necesar. Alt caz încununat de succes al doctorului Malcolm Crowe, fiul oraşului Philadelphia, omul care avea toate răspunsurile.

Cărțile indicau tratamentul ăsta. Bunul simț îl indica.

Avea tot dreptul să urmeze precedentul.

Dar ştia că, dacă făcea asta, Cole ar porni pe o cale similară celei care l-a condus în cele din urmă pe Yincecljn strada

Locus numărul 47. s<0*':A "VC*l:' _Isr" V\

Experiența şi logica nu erau bune de nimic în cazul ăsta.

Pentru prima oară în cariera sa, Malcolm se afla în încurcătură.

Păşi încet din verandă în casă. Teancul de corespondență de pe masă crescuse. Tocmai se îndrepta spre el, când o voce strigă din sufragerie:

- Malcolm, mişcă-ți fundul ăla drăgălaş încoace şi ascultă!

Janice Robertson. Cea mai bună prietenă a Annei. Ce

Dumnezeu căuta acolo? Acum locuia în San Francisco.

Malcolm trase cu ochiul în sufragerie. Janice se uită şi ea lung la el - din televizor, îmbrăcată în rochie de domnişoară de onoare. Anna se uita la nunta lor. Imaginea era cu purici, sărea şi avea o culoare mai proastă decât îşi amintea el. Dar nu conta. Amintirile îl năpădiră cu detalii vii de la eveniment.

Pătura Annei era întinsă pe spatele canapelei, iar telecomanda zăcea pe brațul acesteia. Dar canapeaua era goală.

Pe ecran, Janice aştepta nervoasă în fața cortului de primire, mânuind stângaci un microfon - exact aşa cum era în anii ăia. în rochia aceea pastel, părea puțin mai tânără, puțin mai slabă, dar era greu să-i distingi trăsăturile din cauza urmelor de cearcăne făcute de plâns.

Oaspeții se învârteau pe ringul de dans din spatele ei, pe când ea încerca să se adune şi spunea, cu o voce înecată de emoție:

- Fără îndoială, Anna e ca o soră pentru mine. A primit atât de multă dragoste din partea ta, Malcolm. Să nu-i spui că ţi-am zis, dar mi-a spus că te iubeşte de prima dată când te-a întâlnit pe stradă. Ar face orice pentru tine... Vă iubesc...

începu să suspine şi să-şi sufle nasul, întorcându-se jenată cu spatele la cameră.

- îmi curge nasul. De ce nu-mi dă nimeni o batistă?

Malcolm zâmbi.

Camera de filmat o înconjură pe Janice, realizând o transfocare pe ringul de dans şi, dintr-o dată, în imagine apărură Malcolm şi Anna, legănându-se unul în braţele celuilalt, indiferenţi faţă de restul lumii.

îşi amintea asta. Aerul avea un gust anume în ziua aceea răcoros şi îmbătător, ca şi cum fiecare respiraţie îi împlinea şi îi dezvolta cele mai ascunse vise. Orchestra ar fi putut să cânte pe trei game diferite, el şi Anna tot n-ar fi observat, îşi citeau unul celuilalt gândurile, comunicând prin zâmbete, mişcări şi priviri furişe.

Ar face orice pentru tine. Janice avea dreptate. în anii care au urmat nunţii, Anna a dovedit asta de o mie de ori.

Ce nu mersese bine atunci?

Poate că ea făcuse prea multe lucruri pentru el, fără să primească ce avea ea însăşi nevoie. Poate Malcolm pur şi simplu nu avea aceeaşi capacitate de a iubi. O avusese în sufletul lui, Dumnezeu era martor. Dar în mod clar n-o arătase - sau nu i-o spusese vreodată. în contrast cu toată munca lui, care descătuşa emoţiile complicate ale altora, Malcolm îşi păstrase întotdeauna secrete trăirile interioare, în loc să spună „te iubesc", el făcea o glumă.

Şi acum voia atât de mult să-i spună ce simte, să-i domolească furia. Dar fusese trasă deja o linie. într-un fel, o dăduse în bară. Biroul lui era la subsol şi, poate, vremea pentru o a doua şansă trecuse deja.

De ce pusese Anna caseta asta - şi de ce plecase la mijlocul ei? Poate, spera el, căuta o cale să-şi reaprindă dragostea pentru el.

Poate doar îşi reamintea ceea ce pierduse.

Malcolm se îndreptă spre dormitor. Auzi susurul duşului şi intră în baie.

Arma făcea duş. Nu-l văzu; era în lumea ei. Dulapul de medicamente stătea deschis şi Malcolm zări o sticluţă necunoscută deschisă pe un raft.

ANTIDEPRESIV, scria pe etichetă. A SE LUA DE DOUĂ ORI PE ZI.

Inima lui Malcolm se opri. Anna nu luase niciodată medicamente. Nu agrea nici măcar aspirina.

Era grav. Şi lui nu-i spusese nimic - era psihiatru, ce naiba.

De ce?

Totul se destrăma - nu-i aşa ?- munca lui, mariajul lui, viața lui.

Omul care deținea toate răspunsurile nu înțelegea o iotă din ce se întâmpla cu el însuşi.

- CAND FACI mişcarea magică...

Cole îşi învârtea pumnii în aer, strângând o monedă în mâna dreaptă. Bobby O'Donnell se holba la el prostit.

Erau singurii copii din sala de mese a lui Darren Winthrop.

Ceilalți dăduseră fuga în sufragerie, să se joace cu cadourile primite de Darren de ziua lui. Hârtie de împachetat, avioane din lemn de plută, un joc de fotbal Nerf, câteva piese de Lego care zburau prin aer, în timp ce copiii alergau în jurul părinților care stăteau de vorbă, prefăcându-se că nu le pasă de haosul creat de progeniturile lor.

Şi acum, continuă Cole cu un zâmbet, moneda trece din buzunarul meu înapoi în mâna din care a dispărut!

îşi lăsă mâinile să cadă pe masă şi, desfăcându-şi pumnii, dădu la iveală moneda.

- E prostesc, spuse Bobby.

Zâmbetul lui Cole dispăru.

- Ar trebui să fie amuzant, spuse el.

- E prostesc. Vreau moneda mea înapoi.

Descurajat, Cole îi înapoie moneda peste masă. Bobby

o luă şi alunecă de pe scaun, îndreptându-se spre bucătărie.

Cole porni încet spre scara în spirală, acoperită cu covor, a casei Winthrop. Față de toate celelalte lucruri din casa lor, scara era enormă şi somptuoasă, şi impecabil de curată.

Familia Winthrop era proaspăt îmbogățită - spre deosebire de vechile familii de bogătaşi -, sau cel puțin aşa spunea Tommy. Cole nu ştia care-i diferența, dar asta părea că înseamnă ceva pentru Tommy.

Mama era bucuroasă că Darren îl invitase pe Cole la petrecere. Credea că asta însemna că Darren îl plăcea pe Cole. Cole spera să fie aşa. Darren nu era chiar atât de rău.

A recunoscut că tatăl lui îl determinase să-l invite pe Cole - dar mama îi spusese să ignore asta; probabil doar vroia să se dea mare în fața celorlalți copii.

Acum mama lui vorbea cu doamna Winthrop. Conversația * lor se auzea din sufragerie.

- Nu prea e invitat în multe locuri, spuse mama.

-- E plăcerea noastră, răspunse doamna Winthrop.

- Data trecută a fost o petrecere la Chuck E. Cheese cu câțiva ani în urmă. S-a ascuns într-unui dintre tunelurile alea purpurii şi n-a mai vrut să iasă.

- Chuckie ce?

- Cheese (Brânză). E... un loc pentru copii.

Cole se întreba cu e să fii bogat. Probabil că trebuie să faci lucruri destul de plictisitoare şi scârboase. Familia lui Darren mergea probabil la restaurante cu nume franțuzeşti şi mânca şerpi şi broaşte, ca în filme. Va trebui să-l întrebe pe Darren despre asta.

Un balon roşu pluti pe lângă Cole în hol, ondulându-se în jurul lui datorită unui curent de aer şi apoi ridicându-se într-un arc leneş până sus, în centrul scării. Cole zâmbi.

Ar fi vrut să poată face şi el asta, pur şi simplu să plutească.

Scara urca trei etaje, iar în vârf se afla un candelabru de cristal care arunca o dantelă de lumină foarte plăcută pe pereți. Cole urcă, vrăjit de felul în care balonul dansa în reflexiile luminii.

Acum, îi putea auzi pe Darren şi pe Tommy la baza scărilor. Tommy, ca de obicei, se umfla în pene despre prestația lui în reclama TV:

- Miau dat şi o rulotă, spuse el.

- Pentru ce? întrebă Darren. N-ai avut decât o replică.

- Eşti cam încet la minte, să ştii, se apără Tommy. Vedeta unei reclame are întotdeauna propria sa rulotă. Trebuie să te gândeşti la personajul tău, singur.

Dar Cole nu le dădea prea multă atenție. Pe primul palier se afla o portiță de fier forjat, care acum era deschisă. în spatele ei era o uşă mică de debara.

Dintr-o dată, lui Cole i se făcu foarte, foarte frig.

Şi ştiu că nu era singur.

- Deschide uşa asta, se auzi o voce înăbuşită dinăuntru.

Nu, gândi Cole. Nu. Nu aici.

Buf buf buf buf.

- Nu pot să respir! Deschide uşa, n-am furat calul stăpânului. DESCHIDE UŞA SAU O SPARG ŞI PUN MÂNA PE TINE!

Cole sări în lături. Uşa era gata-gata să iasă din țâțâni.

- Hei, ce s-a-ntâmplat?

Cole se răsuci pe loc cu o tresărire. Darren. şi Tommy urcau scările.

- La mulți ani, Darren, chițăi Cole.

Tommy arătă către uşa debaralei.

- Vrei să vezi ceva aici?

- Nu! strigă Cole.

- O să ne jucăm de-a ceva, spuse Tommy indiferent.

Vrei să intri şi tu?

- Bine... răspunse Cole într-o doară.

- Se cheamă „închis în temniță", explică Tommy.

- Daa, Cole, spuse Darren, adăugând repede, tu o să fii cel închis în temniță!

M. Ni'ght Shyamalan

Cole nu avu timp să reacționeze. Băieții îl înşfăcară de brațe şi-l traseră înapoi. Darren apucă mânerul uşii debaralei şi deschise uşa.

- Nuuuuuu! țipă Cole.

Dădu din mâini şi din picioare, dar băieții îl aruncară în debaraua întunecată ca smoala şi trântiră uşa.

Lynn îl auzi prima. Un țipăt pe care se părea că îl putea auzi doar ea. Celelalte mame de la petrecere vorbeau şi-şi vedeau de treaba lor. Dar Lynn ştia. în ciuda muzicii tari, ştia că ceva era în neregulă rău de tot.

Urcă scările într-o microsecundă. Darren şi Tommy stăteau pe o treaptă, nemişcați ca două păpuşi de cârpă.

- Cole! COLE !

- ÎNCETEAZĂ! țipa el. LASĂ-MĂN PACE! NU! N-U-U-U-U!

Era încuiat bine. Zgâlțâi de mâner, sucindu-l cât de tare

putea. Putea simți loviturile prin uşă - sălbatice, brutale.

- C-O-O-O-OLE!

Lynn renunță, paralizată de panică. Câțiva paşi mai jos toți stăteau şi o urmăreau. Nimeni nu urca să o ajute. Nimeni, îl omorau, ea nu putea intra, şi nimeni nu ridica un deget.

O bufnitură puternică, înfundată, se auzi din debara şi țipetele lui Cole încetară.

Lynn se năpusti asupra uşii încă o dată şi împinse cu toată puterea.

De data asta uşa se deschise uşor. Cole i se rostogoli în brațe. Şchiopăta, era înțepenit, cu gâtul şi brațele pline de zgârieturi. Se întoarse şi îl duse în jos pe scări, prin grupul de oameni cu gurile căscate, buni de nimic.

în spatele ei, în debaraua deschisă, se aflau doar două dulapuri vechi.

Nimic altceva.

AL ŞASELEA SIMȚ

10

MALCOLM STĂTEA încordat în sala de aşteptare a spitalului pedriatic. Aici scaunele erau mai scunde decât în mod normal, mesele erau pline cu figurine de luptă, păpuşi, jocuri geometrice disparate şi multe reviste cu urechi de cățeluşi.

De cealaltă parte a mesei, în scaunul ei jos, Lynn părea mică şi lipsită de speranţă. Lui Malcolm îi păru rău pentru ea. O casă plină de musafiri, şi nici unul nu s-a oferit s-o însoţească până aici. Dacă n-ar fi venit să i se alăture, ar fi fost absolut singură.

Doctorul Hill, rezidentul tânăr şi cu ochi iscoditori care se ocupa de Cole, se ivi pe coridorul spitalului. Se aşeză în faţa lor şi deschise un dosar cartonat.

- Ce nu e în regulă cu Cole? întrebă Lynn speriată.

- Testele indică faptul că n-a avut un atac de apoplexie, răspunse doctorul Hill. De fapt, e bine. După ce se odihneşte puţin va putea pleca acasă, în seara asta.

Lynn închise ochii şi expiră uşurată.

Dar cuvintele doctorului fuseseră măsurate şi seci, iar expresia lui era departe de a fi încurajatoare. Se uita la Lynn, mâsurând-o cu ochi reci.

Malcolm remarcă o tânără care stătea cu un carnet şi un zâmbet profesional în uşă.

- Se întâmplă altceva, Lynn spuse el moale.

Ochii lui Lynn se deschiseră. Surprinse privirea doctorului Hill şi se îndreptă. Voia să-i spună ceva.

-Ce?

- Sunt nişte zgârieturi şi vânătăi pe corpul fiului dumneavoastră care mă îngrijorează, spuse doctorul.

- Of, fir-ar..., mormăi Malcolm. Nu asta.

- Sunt de la sport, de la joacă, explică Lynn. Nu e un copil care să se coordoneze extrem de bine în mişcări, dar nu vreau ca asta să-l împiedice să fie activ... -, înţelegeţi ce vreau să spun?

- Doamna Sloan, cea de acolo, este asistentul nostru social din spital, spuse rezidentul Hill. O să vă pună câteva întrebări, aşa e procedura.

Faţa lui Lynn se întunecă. Se ridică încet din scaun.

- Credeţi că-mi lovesc copilul? Credeţi că sunt o mamă rea?

- în acest moment este vorba doar de o procedură, spuse doctorul Hill cu o voce egală. Şi ar trebui probabil să vă calmaţi.

Malcolm se ridică în picioare. Cei tineri, proaspăt ieşiţi de pe băncile facultăţii, erau cei mai fără de inimă. Ar fi fost în stare să-ţi smulgă sufletul şi chiar să se aştepte să spui mulţumesc.

- Cum te aşteptai să reacţioneze? o întrebă.

- Vreţi să vă răspund la întrebări? spuse Lynn printre dinţii încleştaţi.

- îmi pare rău dacă n-am fost destul de clar, răspunse doctorul Hill. Da, vreau.

- Ei bine, cine o să răspundă la întrebările mele? replică Lynn. Ce s-a întâmplat cu copilul meu azi? Ceva i s-a întâmplat -, i se întâmpla fizic. Ceva a fost în neregulă rău de tot!"

Doctorul Hill trânti coperțile dosarului, făcu un gest către doamna Sloan şi părăsi încăperea.

Cole nu ridică privirea când Malcolm intră în salonul de spital. Băiatul stătea strâns ghemuit, cu capul odihnindu-i-se pe două perne de spital, strângând cu mâinile la bărbie o pătură roşu deschis, ca şi când ar fi vrut să se apere.

Se uita lung pe fereastra camerei, fără să asculte, pe deasupra unui canal de aerisire din cealaltă aripă a clădirii.

Niciodată nu păruse atât de mic şi vulnerabil. Malcolm se aşeză la piciorul patului, dorind cu disperare să facă ceva pentru ca totul să fie mai bine.

Piciorul lui Cole se ivi de sub pătură. O şosetă bărbătească pe care o purta mototolită ca un sac.

Malcolm îşi dădu seama că tatăl nu fusese informat în legătură cu acest incident. Nu fusese timp pentru asta, cu Lynn care răspundea întrebărilor asistentului social şi Malcolm care dădea o mână de ajutor şi îşi făcea în minte propriile strategii. Dar tatăl era un factor important în cazul ăsta. Malcolm se întrebă cum reacționase acesta la comportamentul ciudat al copilului, pe măsură ce Cole crescuse.

Raportul nu spunea prea multe despre Ken Sear. Numai că băiatului îi era dor de el, iar tatălui nu.

- Tatăl tău ți-a spus vreodată poveşti la culcare? întrebă Malcolm.

Vocea lui Cole sună impasibilă şi distantă:

-Da.

Poate asta o să-l liniştească, poate o să facă spitalul să nu mai pară aşa neprimitor. Malcolm improviza repede începutul unei poveşti simple şi începu să recite:

-A fost odată ca niciodată un prinț, care era tot purtat de colo-colo. A fost plimbat multă, multă vreme. Mergând..., mergând..., mergând o grămadă. Au mai mers un pic şi el a adormit. Apoi, s-a trezit şi a văzut că încă mai mergeau.

A fost o călătorie lungă.

- Doctore Crowe? îl întrerupse Cole.

-Da?

- N-ai mai spus niciodată poveşti de adormit copii.

Fața lui Malcolm se înroşi.

-Nu.

- Trebuie să adaugi nişte întorsături şi chestii faine. Poate rămân fără benzină.

- Fără benzină... hei, asta-i bună, încuviință Malcolm din cap.

întorsături... Tatăl lui trebuie să fi ştiut bine să depene poveşti. Poate asta era cauza imaginației atât de active a lui Cole.

- Deci, să zicem că maşina nu mai are benzină, şi apoi?

- Spune-mi o poveste despre motivul pentru care eşti trist, spuse Cole.

Gândurile lui Malcolm se opriră brusc.

- Crezi că sunt trist? Ce te face să crezi asta?

- Ochii tăi mi-au spus-o.

- N-ar trebui să vorbesc despre astfel de lucruri.

Imediat ce vorbele îi ieşiră din gură, Malcolm îşi dădu

seama ce stupid sunaseră. Era răspunsul lui standard - toate cărțile spuneau că psihoterapeuții trebuie să-şi păstreze viața personală în afara relațiilor profesionale.

Dar dacă Malcolm avea de gând să răzbată cu Cole, trebuia să-şi asume riscuri. Acum deja îl urmărea pe copil peste tot, inserându-se în fiecare aspect al vieții personale a lui Cole. Asta depăşise limitele unei relații pur clinice. Cole era curios. De ce să nu-l lase să afle cine era Malcolm Crowe cu adevărat, să-l lase să vadă, dincolo de aşa-zisul expert, ființa umană din subsidiar?

Cole îşi ridicase capul, aşteptând un răspuns.

Malcolm privi în altă parte, cu gândurile întorcându-i-se repede de-a lungul ultimului an.

- Odată ca niciodată, începu el, era un băiat pe careT chema Malcolm. Lucra cu copiii. Asta îi plăcea mai mult decât orice. Apoi, într-o noapte, află că a făcut o greşeală cu unul dintre ei. Pe acela nu l-a ajutat deloc. Se gândeşte încă mult la acela. Nu poate să uite.

O fereastră sfărâmată. Aşa a început totul. O fereastră sfărâmată şi un tânăr sfărâmat. Apoi - ce? O căsnicie sfărâmată. Două vieți sfărâmate. Şi o dâră de cioburi de adunat.

- Şi mereu, de-atunci, continuă Malcolm, lucrurile n-au mai fost la fel. El a devenit împrăştiat - derutat, supărat.

Nu mai era aceeaşi persoană. Soției lui nu-i place persoana care a devenit el. Abia dacă îşi mai vorbesc. Sunt ca doi străini.

Malcolm îşi simți ochii umezi. încă o regulă încălcată să nu laşi niciodată un pacient să-ți vadă suferința personală.

Se întoarse şi văzu privirea fascinată a lui Cole.

- Şi apoi, într-o zi, această persoană, Malcolm, întâlneşte un băiețel minunat, care îi aminteşte de cel pe care nu l-a putut ajuta. îi aminteşte mult de acela. Malcolm se hotărăşte să încerce să-l ajute pe acest nou băiat. El crede că, poate, dacă reuşeşte să-l ajute pe acest băiat, îl ajută de fapt şi pe celălalt.

Malcolm se opri. Asta era tot. Toată povestea, pe scurt.

Mingea era în terenul lui Cole acum.

- Cum se termină povestea? întrebă copilul.

- Nu ştiu..., spuse Malcolm clătinând uşor din cap.

Cuvintele i se pierdură într-o tăcere lungă şi apăsătoare.

- Vreau să-ți spun secretul meu acum, şopti Cole.

Malcolm nu putu să-şi creadă ochilor. Nu se aşteptase la asta.

- Bine.

Cole făcu o pauză. Fața îi era ca ceara.

-Văd oameni, spuse el, cu voce şoptită. Oameni morți.

Unii mă sperie.

Văd oameni morți...

în visele tale? întrebă Malcolm.

Cole dădu din cap că nu.

- Când eşti treaz?

Cole încuviință.

- Oameni morți, în morminte şi coşciuge?

- Nu. Mergând, ca oamenii obişnuiți. Ei nu pot să se vadă unii pe alții. Văd numai ceea ce vor să vadă. Nu ştiu că sunt morți.

- Nu ştiu că sunt morți?

- Văd fantome. îmi spun poveşti - lucruri care li s-au întâmplat lor. Lucruri care li s-au întâmplat oamenilor pe care ei îi cunosc. întotdeauna vor ceva de la mine.

Gura lui Malcolm se uscă subit.

Vedenii. Voci. Asta era cu totul altceva decât terenul cunoscut lui. Diferit de Vincent Grey. Vincent na vorbit niciodată de fantome.

- Cât de des le vezi? întrebă Malcolm încercând să-şi păstreze calmul profesional.

- Tot timpul. Sunt peste tot. Vocea lui Cole abia se mai auzea acum. N-o să spui nimănui secretul meu, da?

- Da, răspunse Malcolm.

- Stai aici până adorm?

Malcolm dădu din cap. Stătu nemişcat ca o stană de piatră, în timp ce Cole îşi trase pătura peste el şi se întoarse pe o parte. în momentul acela, nici Malcolm nu voia să fie singur.

Băiatul adormi repede şi Malcolm plecă curând după aceea. îşi croi drum printre coridoarele scăldate în lumină de neon, fără să spună o vorbă, până ajunse în stradă.

La colț îşi scoase reportofonul din buzunar şi îl apropie de gură.
- Cole, spuse el cu respirația tăiată. Patologia lui e mult mai severă decât am presupus inițial. Suferă de halucinații vizuale, paranoia - simptoame ale unui fel de schizofrenie
e vârstă şcolară. E posibil să fie nevoie de medicație şi chiar de spitalizare.
Apăsă pe butonul de oprire, lăsă aparatul să-i cadă înapoi în buzunar, şi şopti cuvintele pe care nu îndrăznise să le înregistreze:
- Eu nu fac nimic să-l ajut.

11
LYNN DESCHISE UŞA cu şoldul. îl ducea pe Cole pe umăr, cu pulovărul lui roşu sub cap, pe post de pernă. Era mult mai greu decât atunci când era mic, dar Lynn îl purta cu grație şi rapiditate, strecurându-se prin holul de la intrare şi îndreptându-se direct spre dormitor.
Doamna Sloan nu fusese prea dură, slavă Cerului. Era şi ea mamă şi a înțeles agonia pe care o resimțea Lynn.
Până la sfârşitul sesiunii de întrebări şi răspunsuri, plângeau
deja amândouă.
Lynn sperase că-l va putea lua pe Cole din neprietenoasa cameră de spital destul de devreme ca el să adoarmă în propriul pat. Dar până a terminat ea de completat formularele şi a ajuns în camera lui, el sforăia deja.
Nu contează. Se va trezi mâine dimineață, la mama şi la tarte - casă, dulce casă. Gata cu pereții de spital. Nu mai trebuie să dea ochii cu băieții ăia îngrozitori şi casele lor oribile.
Sebastian sforăia deja pe aşternuturi, încălzindu-le pentru Cole. Lynn îşi aşeză cu grijă fiul lângă cățel şi îi rezemă
capul pe pernă.
Luă puloverul de pe umăr şi i-l îndoi cu grijă. Degetul îi intră printr-o gaură de molie pe care n-o ştia. Ciudat. Puloverul era nou-nouț.

Ridicându-l în dreptul veiozei, văzu că nu era deloc o gaură de molie. Era o ruptură. Paralel cu ea, mai erau încă două, ca şi cum pulovărul fusese sfâşiat de la gâtul lui Cole de nişte degete foarte puternice.
Ce Dumnezeu i se întâmplase în debaraua aia?

Ochii i se opriră pe spatele tricoului lui Cole. Era şi el rupt în trei locuri, corespunzând exact găurilor din pulover.

îi ridică bluza. Trei zgârieturi lungi şi adânci brăzdau pielea copilului, pe diagonală, de-a lungul omoplatului stâng.

Urme de unghii. Prin pulovăr şi tricou.

Cât de ranchiunos poate fi un copil ca să-i lase lui Cole asemenea urme -, cât de plin de ură şi răutate? Asta era motivul pentru care îi invitaseră copilul la petrecere? Ca să-l abuzeze şi să-l încuie în debara? Ca să fie ospitalieri cu copiii „de cealaltă parte a baricadei"? Asta îi făcea să se simtă mai bine cu ei înşişi?

Nici vorbă să mai continue cu două slujbe - trudind din greu şi dormind cinci ore pe noapte -, ca să-şi trimită fiul la o şcoală unde era ținta unor golani bogați şi răsfățați.

Cu grijă, ca să nu-l trezească pe Cole, îi scoase încet cămaşa ruptă. Văzu că la spital îi trataseră tăietura, dar bandajul căzuse. Aduse repede altul din baie, i-l aplică şi trase pătura peste el.

Apoi, intră vijelioasă în dormitor şi formă numărul familiei Winthrop. La ora asta sigur va trezi pe cineva, dar nu-i păsa.

- Alo? spuse o voce mahmură.

- Bună, sunt Lynn Sear, mama lui Cole. Aş vrea să ştiu dacă am putea discuta pentru ca fiul tău şi nemernicii lui de prieteni să nu se mai atingă de băiatul meu.

Cole deschise ochii. Era acasă. Mama venise şi-l luase.

Asta era bine, pentru că avea neapărată nevoie să meargă la baie. Se ținuse pentru că ura băile de spital. Ura spitalul,

punct. Nu avea unde să se ascundă de ei. Erau peste tot. îi putea vedea când se uita pe fereastră, bântuind pe coridoarele spitalului, în aripa de peste canalul de aerisire.

Era un lucru bun că doctorul Crowe îl vizitase. Altfel, poate nu adormea.

Sări din pat şi ieşi pe uşă. Verifică repede holul, pentru că nu se ştie niciodată.

Apoi, mergând pe vârfuri cât de repedea putea, traversă holul şi-şi făcu treaba.

Ce uşurare.

Când se întinse să tragă apa, auzi o mişcare, în spatele lui, pe hol.

Se întoarse încet. Era un frig ca de gheață şi i se făcu pielea de găină pe mâini şi creştet. Când se sprijini de cadrul uşii, trăgând cu ochiul pe hol, îşi putu vedea aburii respirației.

Asta era un semn.

Dădu cu ochii de cortul roşu din uşa dormitorului lui.

Sfinții erau în el, Iisus, Măria şi toate celelalte figuri din biserică. Ca să-l apere de oamenii morți.

în stânga lui, o dâră de lumină cădea pieziş pe covorul de la intrarea în bucătărie. Auzi zgomot de ulei sfârâind în tigaie şi de legume tocate.

Mama -, la ora asta?

în ultima vreme, avusese insomnii. El şi Lynn aveau asta în comun. Uneori stăteau împreună în bucătărie şi beau cacao fierbinte. Totuşi, de obicei nu gătea la ore de-astea.

Cole se furişă spre bucătărie şi privi înăuntru.

Era cu spatele la el. Purta un halat de baie, sprijinindu-se de cuptor. Toate dulapurile şi bufetul erau deschise.

- Mamă? spuse el. Iar visezi la tati?

Ea înțepeni.

- CINA NU E GATA!

M. Night. Shyamalan

Cand se întoarse, Cole se împletici înapoi. Nu era mama.

Se uita la el cu ochi injectați, unul dintre ei vânăt. Fața îi era hidoasă, bătrână, urâtă şi zgâriată toată. Era doamna care deschisese toate sertarele, cea care îl vizitase cu câteva dimineți în urmă, când mama îi văzuse pata de pe cravată.

- Ce-o să faci?vru ea să afle, cu vocea aspră şi sarcastică.

Cu inima zvâcnindu-i sălbatic, Cole păşi în spate, spre hol.

- NU MAI POȚI SĂ-MI FACI RĂU!

Cu un rânjet înnebunit, îşi aruncă brațele înainte, cu palmele în sus. încheieturile îi fuseseră măcelărite cu un cuțit.

Cole aproape căzu când ea se târî afară din bucătărie.

Cortul! Trebuia să ajungă la cort!

Alergă în dormitor şi se aruncă în cort prin clapa de la intrare. Tremura din tot corpul. închise clapeta, apoi înşfacă 0 lanternă de pe podea şi lumină interminent cu ea.

Lumina, reflectată prin cearşafuri, colora interiorul într-un roşu intens. Lângă el, înşirate cu grijă pe un suport de lemn, stăteau figurinele lui. Ele îi zâmbeau. Totul e în regulă, spuneau fețele lor.

- De profundis clamo ad te Domine..., începu Cole să şoptească.

j

AL ŞASELEA SIMȚ

12

-BINE, COPII, reduceți luminile la jumătate..., spuse domnul Cunningham şoptind emoționat. Avem o groază de lume acolo. Nu fiți nervoşi. Stingeți luminile şi... cortinal

Stacey Stratemeyer începu să ridice cortina. Cole trăgea cu ochiul din spatele costumului său de maimuță din carton, cât el de mare. Luminile scenei scăldau locurile întunecatului auditoriu al Sf. Anthony, reflectându-se în marea de lentile a camerelor de luat vederi.

îl văzu pe doctorul Crowe şi pe mama, ambii aplaudând şi zâmbind mândri în timp ce citeau afişul suspendat de-a lungul scenei: CADOUL CLASELOR A TREIA ŞI A PATRA:

CARTEA JUNGLEI, DE RUDYARD KIPLING.

- Baftă, copii! strigă domnul Cunningham şi îl împinse pe Tommy Tammisimo în scenă.

Tommy ieşi împleticindu-se, cu un zâmbet larg, plin de sine.

- „A fost odată un băiat," recită el cu accent britanic, „foarte diferit de alți băieți. Trăia în junglă şi putea vorbi cu animalele!"

Acum venea partea lui Cole. Merse ca un crab pe scenă, împreună cu toți ceilalți copii care jucau roluri de copaci, săteni aborigeni, girafe, tigri şi elefanți.

Era un rol mic. Dar ştia că era cel mai convingător de pe scenă.

După piesă, după ce mama l-a sărutat şi i-a spus ce mare actor este, înainte să alerge la slujbă, lui Cole i-a luat mult timp până să fie gata de plecare. îi plăcea să fie pe scenă.

Era puțin cam ca atunci când se afla în cort sau în biserică.

Se simțea în siguranță, înconjurat de lumină şi energie benefică. De-abia aştepta „Tânărul Rege Arthur", reprezentația clubului de teatru ce urma să aibă loc luna asta.

Poate va avea un rol mai important atunci. La un moment dat, domnul Cunningham voise să-l distribuie în rolul lui Galahad sau Lionel, sau chiar Mordred - dar după izbucnirea pe care a avut-o Cole în clasă era cel mai probabil cava fi un dragon sau un cal. Sau chiar suportul de piatră care susținea sabia. Lui Cole asta i-ar fi plăcut la nebunie.

Doctorul Crowe l-a aşteptat la uşa scenei şi l-a condus prin şcoală. Acum coridoarele erau pustii şi paşii lor răsunau pe dale.

- Crezi că piesa a fost nasoală rău?

■ Cum? spuse Crowe.

■ Tommy Tammisimo a jucat într-o reclamă pentru un sirop de tuse. Crede că toți am fost stângaci şi neconvingători.

A zis că piesa a fost naşpa rău.

■ Ştiu că fiecare copil e deosebit în felul lui, dar Tommy pare un țânc, spuse doctorul. Eu cred că piesa a fost excelentă.

Mai bună decât „Cats".

- „Cats"?

- Ei, lasă.

Mă rog. Cole nu se putea abține să nu zâmbească. Era Dine să-l aibă pe doctorul Crowe de partea lui.

O luară la dreapta şi merseră în linişte către ieşirea laterală a şcolii, lângă sala de sport.

Cole, spuse Malcolm, mă interesează foarte mult ce mi-ai spus în spital. Aş vrea să-mi spui mai multe despre asta.

Cole trebui să cugete un moment.

Fantomele - începuseră să vorbească despre fantome.

De ce voia să vorbească despre ele acum?

Cole nu prea ştia cum să-i povestească doctorului Crowe despre ele. Va trebui să fie foarte atent.

în timp ce treceau pe o scară îngustă, se simţi scuturat de un fior.

Erau aici.

îngheţă, rămânând nemişcat. Auzi scârţâitul funiilor bălăbănindu-se şi ştiu.

îi mai văzuse şi înainte, în acelaşi loc. Chiar deasupra acelor scări fusese biroul judecătoresc. Locul unde oamenii erau condamnaţi.

Acum îşi dorea ca el şi doctorul Crowe să fi ieşit pe uşa din faţă, nu pe aici.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Crowe.

Cole încercă să nu se uite, dar nu se putu abţine. Erau trei, o familie de negri - un bărbat, o femeie şi un băiat. Sclavi evadaţi, probabil. Erau în picioarele goale şi purtau nişte zdrenţe de haine, atârnând de funiile folosite la spânzurătoare. Şi se holbau la el.

Cole se forţă să se uite în podea, în timp ce arăta cu degetul către cadavre.

Doctorul Crowe se întoarse să privească.

- E ceva acolo? Ce e? Nu văd nimic.

- Stai foarte liniştit, spuse Cole. Câteodată simţi în tine ca şi cum ai cădea foarte repede, dar de fapt doar stai liniştit...

Simţi vreodată aşa, ca ceva înţepător în ceafă?

-Aşa?... spuse Crowe.

- Şi părul de pe braţ, continuă Cole. Ştii, când se ridică?

-Da?

- Ei sunt. Când se înfurie, se face frig.

Cole se ţinea strâns, încordându-şi toţi muşchii. Ca să ţină frigul deoparte. Şi senzaţia aceea de prăbuşire. Şi frica.

Cole spera că doctorul Crowe va fi diferit -, că el va putea să vadă ce vedea şi el.

Dar, ca şi ceilalţi, nu putu.

- Nu văd nimic, spuse Crowe, scrutând nervos palierul, tavanul, umbrele coridorului.

Cele trei corpuri se bălăbăneau rău de tot, cu gâturile sucite şi rupte, cu ochii largi şi bulbucaţi, holbându-se drept înainte.

Ochii Nu ochii.

- Te rog, fă-i să plece, spuse Cole.

Malcolm îl luă de mână şi aruncă o privire înapoi pe scări.

- Mă străduiesc.

13

LYNN SCOASE din cuptor o bucată suculentă de friptură de vită. Adusese o rezervă mare de carne în timpul vânzării de la A&P de săptămâna asta. Cole fusese foarte palid în ultima vreme, iar proteinele şi fierul îi vor face bine.

Ochii lui Cole erau lipiți de un desen animat de la televizorul din bucătărie. Când îi servi masa, abia dacă băgă de seamă.

Era în regulă. Cel puțin zâmbea. Lynn era recunoscătoare pentru asta. Era întotdeauna mai uşor să stea de vorbă cu el când era bine dispus.

Şi avea nişte lucruri serioase de discutat cu el.

Deodată se făcu foarte răcoare. Când se întoarse spre cuptor să ia şi porția ei, trecu pe la termostat şi ridică temperatura.

- Nu-mi pasă ce-or să zică, murmură ea. Chestia asta s-a stricat.

O voce cunoscută, pițigăiată, strigă din televizor:

- Maaamiiiii mă doare gâtul!

Tommy Tammisimo. în toată splendoarea. Stând în uşa dormitorului, îmbrăcat în pijamale. Din nou. Difuzau nenorocita aia de reclamă cât era noaptea de lungă. Ea şi Cole o văzuseră de un milion de ori.

Pe ecran, actorii care-i interpretau pe părinții perfecți schimbară priviri de cunoscători, neavând nici măcar un fir de păr nelalocul lui când se ridicară din pat, îl duseră pe

Tommy în baie, îi dădură sirop de tuse... şi acum muzica pentru sirop..., iată şi crainicul cel prietenos...

- Paleativ pentru tuse bine tolerat de copii, intona o voce profundă. Delicat, rapid, eficient.

Era o minune. Secvență cu domnul şi doamna Yuppie a doua zi dimineață, privind prin fereastra lor fără urmă de pată cum Tommy cel vindecat zburda cu cățelul prin curte.

El le face vesel cu mâna, îi fac şi ei cu mâna...

Cole aruncă cu un pantof în ecran. Televizorul se duse în spate, ştecherul sări din priză şi imaginea dispăru.

Lui Lynn nu-i plăcea ca el să arunce cu lucruri. Violența nu era o soluție. Dar de data asta, nu-l băgă în seamă. Tommy o merita.

O deranja, totuşi, că băiatul purta mănuşile de iarnă ale tatălui său în timp ce încerca să-şi bea laptele. Fostul ei soţ fusese atât de grăbit să plece, încât nu avusese bunul simţ să-şi ia măcar toate lucrurile şi s-o scutească de amintirile amare. Acum Cole ţinea morţiş să-i poarte lucrurile tot timpul.

- ScoateTe, îi spuse ea.

Cole îşi dădu ascultător mănuşile jos şi le puse lângă paharul cu lapte.

- Nu vreau să-mi stea pe masă, răbufni Lynn.

în timp ce Cole le punea pe podea, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă el. Mâncară în linişte o vreme, timp în care ea-şi compuse mental ce avea să-i spună. îi luase diferite lucruri din dormitor în ultima vreme şi asta trebuia să înceteze.

Ştia că dosise nişte figurine religioase de la biserică.

Discutase cu părintele Manahan despre asta şi el o întrebase, plin de tact, dacă băiatul furase vreodată din magazine. Când îi spusese că nu, el zâmbise, spunându-i să nu se îngrijoreze.

Cole era un băiat bun şi cu siguranţă avea nevoie să se simtă bine faţă de sfinţi. Când va mai creşte, conştiinţa îl va face

să mărturisească, şi va înapoia figurinele. Biserica, bineînţeles, va fi alături de el, iertătoare. Fie ca biserica să fie alături de el şi acum.

Dar acum ea îşi folosea mâna cea lungă şi la ei acasă. Şi asta era nu era în regulă.

- Am văzut aia în sertarul biroului tău, când făceam curat, spuse ea, încercând să nu aibă un ton acuzator.

Cole îşi ridică privirea din farfurie. Părea îngrijorat.

- Ai ceva de mărturisit? întrebă ea.

Nimic. Nici un cuvânt.

- Pandantivul în formă de albină, îi aminti ea. De ce mi-l tot iei?

Acum se uita în poală, la fel de vinovat ca o vulpe prinsă în coteţul găinilor. Ura să-l vadă aşa. Nu trebuia decât să-i mărturisească - şi gata.

- Era al bunicii, spuse Lynn liniştită. Dacă se sparge? Ştii cât de tristă aş fi.

Era unul dintre puţinele lucruri de preţ pe care le avea de la mama ei. Chiar şi amintirile începuseră să îi pălească.

- Ai plânge, răspunse Cole, pentru că îţi e foarte dor de bunica.

Lynn încuviinţă:

- Aşa e.

- Uneori oamenii cred că pierd unele lucruri, când de fapt nu le-au pierdut. Ele doar şi-au mutat locul.

Lynn îl privi nedumerită:

- Ai mutat pandantivul?

Cole îşi clătină capul tăcut.

Lynn încerca să-şi păstreze calmul. Nu putea să-l înțeleagă. Când se purta aşa parcă era picat de pe altă planetă.

- Deci cine a mutat-o de data asta? ceru Lynn să afle.

Poate a intrat cineva în casa noastră, a luat pandantivul din dulapul meu şi l-a pus cu grijă în sertarul tău?

- Poate.

începea să vadă negru în fața ochilor. Ar fi vrut să-l ia, să-l întoarcă cu susul în jos şi să scuture comportamentul ăsta ciudat din sufletul lui. Dar când privi în ochii lui văzu durerea din spatele lor - o simți, adânc - şi înțelese că mânia era ultimul lucru de care avea el nevoie.

Era un copil. Nu ştia de ce spunea sau făcea anumite lucruri. Nu ştia de ce se luau de el alți copii. Era derutat. Lynn înțelese asta.

Dar şi ea era derutată. Şi se lupta cu întrebările care îi fierbeau creierii: pe ea cine o înțelegea? Cine se uita în ochii ei şi putea şti care e cel mai bun lucru de făcut sau de spus?

Nu avea nevoie de un psiholog, nu avea nevoie de medicație oricum nu şi le putea permite -, dar nu i-ar strica să se odihnească puțin şi să afle măcar un indiciu despre ceea ce se petrecea în căpşorul frumos al fiului ei.

- Sunt atât de obosită, Cole. mărturisi ea. îmi simt corpul epuizat. Am mintea obosită. Am inima obosită. Am nevoie de puțin ajutor. Nu ştiu dacă ai observat, dar mica noastră familie nu stă chiar pe roze. Mă rog pentru noi, dar probabil că nu mă rog cum trebuie. Se pare cava trebui să ne răspundem unul altuia la rugăciuni. Dar dacă nu putem să vorbim unul cu celălalt, n-o să reuşim.

Se aplecă şi-i cercetă ochii negri.

- Acum, iubire, spune-mi. N-o să mă supăr, dulceață.

Ai luat pandantivul în formă de albină?

Cole întări:

-Nu.

Lynn se îndreptă şi-şi aruncă şervetul pe farfurie. Până aici. Ajunsese la capătul răbdării.

- Ai mâncat destulă friptură. Trebuie să te ridici de la masă.

Era jignit. Ochii lui o cercetau, căutând - ce? Ce voia?

- Du-te! izbucni ea.

Cole se ridică pe picioarele sale mici, împinse scaunul în spate şi se duse în camera lui.

Cole ura când se enerva mama lui aşa de rău. Acum ea era în bucătărie, suspinând. De ce-i păsa aşa de mult de pandantiv? De ce a trebuit să-i pună întrebările alea?

Merse încet pe hol spre dormitorul lui, întrebându-se ce ar fi putut să facă altfel, pentru ca ea să nu se fi înfuriat, încercase să păstreze tăcerea cu privire la pandantiv. Nu era un păcat să păstrezi tăcerea. Dar îl forțase să vorbească, deci ce era să facă?

Nu putea să mintă - asta ar fi fost un păcat. Aşa că i-a spus adevărul. Doar că nu pe de-a-ntregul. Asta era problema.

Nu putea să-i spună mamei cine mutase într-adevăr pandantivul. Nu-i putea spune despre oamenii morți. Cu siguranță ea nu era în stare să facă față la aşa ceva. Uite doar cum a reacționat la masă, când el i-a dat un indiciu.

Singura persoană căreia îi putea spune era doctorul Crowe. El era altfel, cu siguranță. Era obişnuit să audă lucruri ciudate de la copii. Asta îi era meseria. Şi nu va spune nimănui secretul lui Cole.

Dar nici măcar doctorul Crowe nu-l credea.

în timp ce mergea de-a lungul holului către dormitorul său, îl auzi pe Sebastian mârâind. Imediat, cățelul o zbughi afară din cameră şi trecu în goană pe lângă el, spre bucătărie.

Cole se opri.

încet, uşa începu să se deschidă.

O siluetă întunecată alunecă din camera goală în hol.

Pluti afară din dormitorul lui Cole înainte ca el să apuce să-l vadă clar.

- Hai! strigă o voce.

Genunchii lui Cole împietriră. Un băiat stătea rezemat de uşa dormitorului său, să fi avut vreo treisprezece, paisprezece ani.

- O să-ți arăt unde-şi ține tata pistolul, spuse băiatul. Hai!

Băiatul se întoarse să intre în dormitor şi Cole îi văzu

partea din spate a capului - sau mai bine zis lipsa acestuia, îi fusese zdrobit de un glonț, rămânând doar un crater negru, însângerat.

Cole țâşni ca din puşcă înapoi spre bucătărie, abia atingând podeaua.

Mama stătea în genunchi, încercând să-l convingă pe Sebastian să iasă din debaraua pentru mături.

- Mamă? făcu el.

Se întoarse, surprinsă. Ochii îi erau roşii de plâns şi îi şterse repede. Nu-i plăcea să plângă în fața lui Cole.

- Dacă nu te deranjează foarte tare, spuse Cole, pot să dorm în camera ta în seara asta?

- Uită-te la mine, Cole, spuse ea, cu un zâmbet îndulcindu-i încet faţa pătată de lacrimi. Nu mă deranjează absolut deloc.

Cole îşi aruncă mâinile în jurul ei şi o strânse cât putu de tare.

- Puiule? spuse ea. De ce tremuri?

Nu. Nu putea să-i spună. Şi nu putea nici să mintă.

- Cole, ce s-a întâmplat? se rugă mama de el, legănându-l.

Spune-mi, te rog. Te rog...

Plângea iar, dar Cole o ţinea pur şi simplu îmbrăţişată, simţindu-i căldura, alinarea, până când frica începu să dispară.

14

ANNEI CROWE îi plăcea la nebunie când în magazin veneau cupluri de tineri logodiţi. O făceau să se gândească la primele zile cu Malcolm, când mergeau din magazin în magazin şi spuneau „Vreau una din asta, una din asta şi trei din acelea...

la pachet, vă rog" - un cântec pe care numai Malcolm îl putea născoci. Şi-l spuneau doar unul celuilalt, desigur. Pe atunci nu aveau bani, dar aveau visuri.

Cuplul ăsta părea interesat de toate. Tânăra femeie era de-a dreptul fascinantă, cu păr rebel şi ten ciocolatiu. Era înstărită, posibil fata vreunui demnitar străin. Anna ştia întotdeauna - îi spuneau despre asta hainele croite cu gust, timbrul vocii, limbajul trupului în preajma obiectelor de mare valoare. Bărbatul avea păr întunecat, ondulat, şi ochi adânci şi sensibili. Părea puţin mai intimidat - un student la medicină, poate sau un coleg absolvent de arte clasice.

Un lucru era clar. Erau îndrăgostiţi. Au transformat deodată atmosfera întregului magazin. Sentimentele dintre ei erau ca un înveliş diafan care îi urma şi îi proteja.

Anna cunoscuse bine sentimentul acela.

îi lipsea profund. îi simţea lipsa în fiecare zi. Dar ştia că sentimenul nu apare decât o dată. Când dispare, nu-l mai regăseşti. Şi dispăruse, indiferent cât de mult se străduia ea să-l recupereze din casete video şi amintiri.

Dragul, dulcele de Sean credea că-l poate retrezi în ea.

Nu ştia întregul adevăr despre Malcolm, nu ştia că el era încă parte din viaţa ei. Oricât se străduia să se rupă - mutându-i .biroul în subsol, lăsându-i corespondenţa pe masa din foaier - nu putea. Nu încă. Nu complet. într-un fel, încă mai avea nevoie de el. Orice s-ar întâmpla cu ea, o parte din el va continua întotdeauna să existe în ea.

între timp, se bucura indirect de sentimentul de dragoste pe care-l emanau vizitatorii magazinului ei.

Tânăra femeie descoperise deja inelul de logodnă vechi, cu diamant, din fundul magazinului. Mai devreme sau mai târziu toţi îl descopereau. Avea cea mai rafinată sclipire, o piatră aproape perfectă.

- E edwardian, răspunse Anna. Lucrat foarte frumos.

Platină cu un diamant de mină şi un safir birman veritabil, colorat.

Tânărul afişă un zâmbet de complezenţă.

- Aveţi ceva mai... banal?

- Mai banal? îl atacă logodnica. Vrei un inel banal care să se potrivească cu logodnica ta cea banală, nu-i aşa?

- Nu, nu! Doar că..., tu eşti aşa de frumoasă... ^ Lucrurile se precipitau.

- Eşti tu însăţi ca un safir birman. Nu ai nevoie de ăsta.

Tânăra femeie ridică, sceptic, o sprânceană:

- O-ho.

Anna descuie vitrina cu bijuterii şi scoase inelul.

- Vreţi să-l puneţi pe mână?

Puse inelul în căuşul mâinilor cuplului. Logodnicei aproape că i se tăie respiraţia. Tânărul se strâmbă.

- Nu simţi că tânjeşti? întrebă Anna.

- Poftim? spuse tânăra.

- Când ating piesa asta, explică Anna, simt că tânjesc după ea. îmi imaginez că femeia care îl avea iubea profund un bărbat cu care nu putea să fie.

Tânăra îi aruncă o privire de cunoscător:

- El avea păr ondulat şi ochi căprui?

Viitorul soţ părea dintr-o dată perplex.

- Nu ştiu..., dar e posibil, spuse Anna ghiduş. Faţă de multe piese din magazin mi se trezesc sentimente diferite.

Cred că atunci când oamenii mor, o parte din ei se imprimă în lucrurile care le-au aparţinut. Ca amprentele.

Acum amândoi se uitau la ea în linişte, respectuoşi, ca şi când i-ar fi iniţiat în misterele antice de iubire ale lumii.

Amândoi atinseră inelul, ca şi când ar fi sperat să se contamineze de acele mistere.

în câteva minute, Anna era deja în fundul magazinului şi completa actele pentru vânzare.

Sean fusese la cumpărături şi tocmai aducea înăuntru o piesă prin intrarea laterală. Avea o alură regală, surprinzătoare pentru cineva care îşi sărbătorea abia cea de-a douăzeci şi şaptea aniversare, gândi Anna. Era impresionată că nu-şi luase ziua

liberă, deşi ea i-o oferise. Cel puțin putea săi ia ceva cu ocazia asta. Era înnebunit după F. Scott Fitzgerald şi vânzătorul de antichități de pe strada Broad se întâmpla să aibă un exemplar din „Marele Gatsby", pe care i-l dăduse Annei în schimbul unui set de sfeşnice din bronz.

îi lăsase cartea, împachetată, pe birou.

- N-ai nevoie de cineva cu masterat, remarcă Sean, aşezând o bancă masivă de lemn. Ție-ți trebuie un luptător care are gâtul mai lat decât capul.

Anna râse.

- Am nevoie de un luptător cu masterat.

- Ce e ăsta?

Anna îşi ridică privirea din hârtii. Sean descoperise cadoul şi îl examina curios.

- De la tine? întrebă el.

Anna încuviință.

- Sunt pantaloni de luptă?

Rupse hârtia de împachetat cu un zâmbet bleg, ca al unui copil, şi rămase cu gura căscată la carte.

- E ediția princeps, spuse Anna.

- Uau, e prea mult! exclamă Sean. E genial, Anna!

O ridică de pe scaun şi-o îmbrățişa. Era ca un cățeluş fericit; dacă ar avea coadă i-ar împrăştia hârtiile de pe birou, îl plăcea pe Sean. Era un copil bun. Prea entuziast, câteodată, puțin neîndemânatic, dar într-un fel astea erau calitățile lui cele mai fermecătoare.

Se trase puțin înapoi şi îi întoarse zâmbetul. Dar el nu-i dădu drumul. îşi reținu mâinile în jurul taliei ei, privind-o cu ochii lui imenşi, gri-albaştri.

Anna simți asupra ei ochii tânărului cuplu din magazin.

Ştia că trebuia să încheie vânzarea înainte ca ei să se răzgândească - dar nu se mişcă. Era surprinsă de ceea ce simțea.

Brațele lui Sean o legănau exact aşa cum trebuia. Era mai puternic decât s-ar fi aşteptat, dar ştia cum să îmbrățişeze o femeie cu tandrețe şi grație, ca un dansator. Iubea senzația asta. Nu mai simțise nimic atât de... delicios de foarte, foarte multă vreme.

Aşa că, atunci când el îşi duse degetele în sus spre fața ei şi i le plimbă încet pe obraz, încercă să nu se mai gândească deloc la Malcolm. Şi când el şi-a apropiat buzele, închise ochii şi speră că tânărul cuplu va înțelege.

TRROOOSCC!

Uşa din faţă se trânti, forţându-i pe Sean şi Anna să se retragă.

Geamul spart se împrăştie pe preşul de la intrare, în timp ce jaluzelele se cutremurară şi căzură.

Anna şi Sean alergară spre uşă şi o deschiseră. Priviră în dreapta, în susul străzii, către râu.

în stânga, Malcolm se îndepărtă, pierzându-se în mulţime.

15

DOVLEACUL ERA URIAŞ. Mult mai mare decât dovleacul de Halloween de anul trecut. Era susţinut de restul legumelor din coşul de cumpărături - precum Cole.

încă îi mai plăcea să fie împins cu căruciorul din magazin prin parcare. Era un pic cam mare pentru asta, şi mult prea greu, dar Lynn nu avea nimic împotrivă. Era unul dintre puţinele lucruri copilăreşti, lipsite de griji, pe care şi le mai permitea Cole.

Briza era deosebit de răcoroasă azi, iar bolta de copaci, colorată de razele soarelui, părea că iradiază o lumină proprie, profilându-se pe cerul înnorat. Zile ca asta o făceau pe Lynn să-şi dorească să se ridice şi să zboare deasupra pământului. Spera ca şi Cole să se simtă la fel - dar, când se aplecă să se uite, la el observă că gândurile lui erau departe.

Lynn începu să vireze cu căruciorul în dreapta şi-n stânga.

Descrise un cerc până într-o parte mai liberă a parcării, luând viteză.

Părul lui Cole începu să fluture în vânt. Privi în sus, spre soare, întinzându-şi braţele ca aripile unui avion.

Lynn strigă de bucurie, alergând şi împingând mai tare.

„Parcă" lângă bara de protecţie a dubitei ei vechi, marca Volvo, cu o precizie perfectă. Cole îşi lăsă braţele în jos.

Acum zâmbea.

Lynn ştia că, uneori, bucuriile simple sunt cele mai valoroase.

Bucurii simple. Speranţe simple.

Ce ironie, gândi Malcolm. Azi Cole se arătase dispus să vorbească. Azi, pentru prima dată, se aşezase pe podea lângă măsuţa de cafea şi-l privise pe Malcolm în ochi.

Azi Malcolm fusese cel speriat şi derutat.

Scena din magazinul de antichităţi i se repeta continuu în minte. Era ca o telenovelă proasă. Şi se întâmplase în faţa clienţilor care se holbau, în faţa lui Malcolm, ce naiba!

Clar, Anna nu ştiuse că el era acolo. Dar oamenii din cartierul lor îl ştiau pe Malcolm. Credea că el nu va afla? îi păsa oare de asta?

Nu îndeajuns. Asta era o problemă. O problemă mai mare decât oricare cu care se confruntase vreodată. Una care solicita întreaga lui atenție.

- Azi nu vrei să-mi pui întrebări? îl interogă Cole.

Malcolm scutură din cap.

- Pot să-ți pun eu, atunci?

- Da, spuse Malcolm absent.

- Ce îți doreşti, mai mult decât orice?

Malcolm cunoştea faza asta a procesului terapeutic.

Inversiune de roluri. O evoluție sănătoasă. Ca un efect al terapiei, pacientul devine terapeut şi, prin aceasta, începe să-şi proiecteze propriile conflicte asupra adevăratului terapeut, obiectivându-le astfel şi permițând internalizarea lor.

Stop.

Gata cu jargonul.

- Nu ştiu, răspunse.

- Eu ți-am spus ce vreau, spuse Cole.

- Nu ştiu, Cole.

Cole încuviință din cap cu înțelepciune.

- Ce-ar fi să te gândeşti la asta puțin?

Băiatul era isteț. Punea exact întrebările pe care şi Malcolm intenționase să le pună. Asta era o chestiune fundamentală.

Trebuie să-i înveți pe pacienți să se gândească la ei înşişi.

Doar atunci sunt în stare să-şi identifice scopurile, să-şi traseze o cale şi să-şi depăşească temerile.

Malcolm se gândi.

- Ştiu ce vreau, spuse, în cele din urmă. Scopul meu e să vorbesc cu soția mea - în felul în care ea şi cu mine obişnuiam să ne vorbim, ca şi cum nu mai exista nimeni pe lume în afară de noi.

- Cum o să faci asta? întrebă Cole.

Malcolm se lupta cu valul de sânge care i se urcase la cap şi cu transpirația care îi innegură dintr-o dată privirea.

Până acum reuşise să planifice totul până aici, dar acum băiatul îi forța mâna.

- Nu mai pot să fiu terapeutul tău, spuse Malcolm. N-am acordat destulă atenție familiei mele. Şi asta are urmări rele. înțelegi?

Cole nu răspunse multă vreme.

- Vrei să te duci acasă? spuse el liniştit.

- Trebuie, răspunse Malcolm.

- Când?

- Curând. într-o săptămână. O să te transfer la altcineva.

Ştiu doi medici excepționali.

- Să nu dai greş cu mine.

-Ce?

Cuvintele lui erau ca nişte cuțite.

„Ai dat greş cu mine". Ăsta era ultimul lucru pe care Vincent îl spusese, înainte să...

- Nu renunța, se rugă Cole. Tu eşti singurul care mă poate ajuta. Ştiu asta.

E un copil foarte diferit de Vincent, gândi Cole. Existau unele coincidențe, da. Dar coincidențe apăreau în mai toate cazurile. Nu se putea baza pe ele.

- Altcineva te poate ajuta, spuse. Altcineva te poate face fericit.

Acum Cole plângea. Fața lui mică şi ciupită era roşie, părea că purta povara unei întregi lumi pe cale să se năruie.

- Domnule doctor? şopti el.

-Da?

- Mă crezi, nu?

Sinceritate, gândi Malcolm.

- Domnule doctor, crezi secretul meu, da? accentua Cole.

Pur şi simplu sinceritate.

- Nu ştiu ce să-ți răspund la asta, spuse Malcolm, întorcându-se ca să evite privirea băiatului.

întrebarea plutea deasupra lui, paralizantă şi întunecată ca o eclipsă solară.

Era o întrebare cu care se confruntase ani de zile, fără să-i găsească răspunsul. Cum reuşea un bărbat matur să stătea şi să asculte ore, săptămâni şi ani întregi diferite fantezii şi angoase? Cum reuşea un adult să aducă o minte încă necoaptă la realitate, fără să-i distrugă capacitatea de a visa?

Cum?...

Habar n-avea.

Cole îşi băgă mâna în buzunar. Luă un creion şi-l împinse peste masă.

Malcolm privi curios în ochii înroşiți ai băiatului.

- Puțină magie funcționează, şopti Cole.

AL ŞASELEA SIMȚ

16

STAND IN BIROUL LUI de la subsol, târziu în după-amiaza aceea, Malcolm privea gânditor la diploma lui, înrămată cu mult gust, oferită de primăria oraşului Philadelphia. Acum era acoperită de praf, înțepenită între două cutii.

Anna era încă la muncă. Malcolm se gândise să se întoarcă la magazin, dar se temea de ce-ar putea să facă. Sean ar fi acolo, la fel şi mulţi clienţi. Ispita de a face o scenă ar fi prea puternică. Era mai bine să aştepte până când Anna va veni acasă.

Ochii îi rătăceau peste teancurile acumulate în cincisprezece ani de muncă asiduă.

Se opriră asupra unei cutii care purta eticheta CASETE DE ŞEDINŢĂ - VINCENT GRAY.

Malcolm se aplecă în faţă şi scoase cutia din teanc. Alese una la întâmplare, notată cu 7/1.

O puse în aparatul video şi apăsă pe Play.

Auzi zgomote în fundal. O uşă închisă.

- „îmi cer scuze. Sper că nu te-am lăsat prea mult singur." Vocea lui, cu nouă ani mai tânără. „Oau, ce frig e aici..."

Hârşâitul unui scaun pe podeaua de lemn. Vechiul scaun de lemn din birou.

- „Vincent, de ce plângi?"

Malcolm îşi amintea acum de asta. în ziua aceea, plecase să dea un telefon. Lipsise doar un minut dar, când se întorsese, Vincent plângea. Tremura tot.

- „Vincent?"

- „Da?"

Sunetul vocii băiatului îl uimi. Semăna tare mult cu al lui Cole. Timid, obedient. Dornic să spună lucrurile potrivite.

- „Ce s-a întâmplat?" veni întrebarea lui Malcolm. „Te-a supărat ceva?"

Vincent se smiorcăi:

- „N-o să crezi."

- „Ce n-o să cred?"

- „Nu mai vreau să vorbesc. Vreau să merg acasă acum, da? Vreau să merg acasă."

- „Bine, Vincent, poţi să mergi acasă." Sfârşitul şedinţei. Caseta era mută de-acum.

Malcolm se aşeză un moment. Ceva i se întâmplase lui

Vincent cât timp fusese el plecat, vreo experienţă psihologică traumatizantă - o reverie, o halucinaţie.

Sau nu?...

Malcolm derula caseta.

-.....sper că nu te-am lăsat prea mult singur. Oau, ce frig

e aici..."

Derula mai mult şi îşi prinse propria voce, mai înainte, în şedinţă.

- „.. .nici cu acele. Când eram copil, mi s-a făcut un test de sânge..., am aruncat cu cartofi prăjiţi cu brânză şi chilii în asistentul medical."

Auzi chicotelile înfundate ale lui Vincent în fundal, apoi deschiderea uşii biroului.

- „Scuzaţi-mă," ciripi vocea secretarei sale, Unda. „Doctorul Reed e pe linia doi."

- „Vincent, trebuie să răspund," se auzi Malcolm spunând.

„Scuză-mă un minut."

- „Bine."

Paşii lui Malcolm şi ai Lindei. Din nou linişte.

Apoi, un scârţâit brusc. Un scaun hârşâind podeaua.

Malcolm ridică volumul sunetului de la 3 la 7. Putea auzi acum respiraţia lui Vincent, rapidă şi inegală. O reacţie de panică. Un sunet mai înalt decât fâsâitul ritmic al casetei.

Ceva nu era în regulă. Ceva în legătură cu fâsâitul acela.

Malcolm opri caseta, o derula doar puţin înapoi şi apăsă pe Play.

De data asta, dădu butonul de volum la maximum.

Sunetul umplu subsolul ca o şoaptă produsă de curent.

Malcolm îşi încorda atenţia ca să înţeleagă cuvintele.

- „familia..., no dejen que esto me pase..., mi familia..., yo no quiero morir..., familia..."

Spaniola lui Malcolm din liceu se reactivă. „Nu lăsaţi să mi se întâmple asta", spunea vocea. „Familia mea..., nu vreau să mor..."

Nu era vocea lui Vincent.

A cui era atunci?...

AL ŞASELEA SIMŢ

17

COLE ÎL AŞEZĂ pe soldatul Jenkins pe grilajul balconului bisericii. Jenkins se afla acum singur pe vârful dealului, expus unui posibil foc din partea comandorilor din jungla laotiană.

îl aşeză pe soldatul Kinney lângă el. Soldatul Kinney se gândea la soţia lui. Nu ştia că ea are anevrism cerebral orice o fi însemnând asta. Dacă ar şti, ar fi mai atent, ca să se poată întoarce acasă, să aibă grijă de ea. S-ar asigura că va fi internată la Spitalul Militar Walter Reed.

Cole nu ştia unde este spitalul, dar Kinney ştia. Vorbea mult despre el. Şi Kinney, şi Jenkins îl vizitaseră. Nu arătau atât de bine ca soldaţii de jucărie. Erau arşi peste tot şi de-abia le putea distinge feţele. Napalmul era o chestie nasoală.

La auzul paşilor grăbiţi în biserică, Cole se uită în jos.

Doctorul Crowe intrase în fugă. Gâfâia.

Ciudat. Nu-l văzuse niciodată cu respirația tăiată, ca acum.

Era întotdeauna aşa de calm.

- Salut, din nou! strigă Cole. Vrei să fii caporal subordonat în Compania M, Batalionul Trei, Al Şaptelea Marină? Suntem detaşați în provincia Quang Nam.

Crowe privi în sus.

- Poate mai târziu, spuse.

Brusc, Cole pricepu.

- S-a întâmplat ceva, nu?

- Da, s-a întâmplat.

- Eşti derutat?

Da.

I (

I

I

Crowe aruncă o privire prin biserica goală, apoi se întoarse din nou către Cole:

- Oamenii ăştia - oamenii care au murit şi încă se mai plimbă pe-aici - poate nu erau pregătiți să se ducă. Poate se treziseră în dimineața aia, gândindu-se că au o mie de lucruri de făcut şi că mai au o mie de zile în care să le facă, şi apoi, dintr-o dată, le este luat totul.

Cole alinie restul Companiei M pe podea. Nu se aşteptase să audă asta şi nu ştia ce să spună.

Doar cu câteva ore în urmă, Crowe nu îl crezuse. Acum vorbea altfel. Poate că asta făcea parte din terapie. Poate, în această ultimă săptămână, o să se prefacă, sau aşa ceva.

- Ştii ce înseamnă „no quiero morir"? întrebă dr. Crowe.

Suna puțin ca latina, dar era totuşi altceva. Cole scutură

din cap.

- E în spaniolă, îi explică doctorul Crowe. înseamnă nu vreau să mor". Ce vor fantomele alea când vorbesc cu

tine? Vreau să te gândeşti cu mare atenție, Cole.

Ridicându-se încet, Cole privi peste grilaj.

- Doar... ajutor.

- Da, cred că aşa e. Cred că asta vor toate. Chiar şi cele înfricoşătoare.

Cole se uită la Crowe nemişcat. îl cunoştea bine acum.

Cole îşi putea da seama când ascundea anumite lucruri, când îl trata ca pe un copil. Ochii lui îi spuneau totul. Când se îngustau şi priveau într-altă parte - atunci glumea.

Dar ochii nu se schimbară deloc acum. Expresia de e faţa doctorului Crowe nu aducea deloc a glumă.

- Acum crezi? întrebă Cole.

-Vă cred pe amândoi, acum, spuse celălalt ferm, amintindu-şi că-i spusese lui Cole despre Vincent, în spital. Şi cred că ştiu cum să le fac să dispară.

- Ştii?

- Ascultă-le, spuse Crowe. Toţi vor să fie ascultaţi. Toţi.

Acum Cole ştia că doctorul era derutat.

Cole se juca cu soldatul Kinney. Soldatul Kinney întotdeauna striga şi ţipa. Era fioros şi puternic şi sângeros. La fel era doamna cu bufetul, şi copilul cu pistolul, şi mulţi alţii.

Să-i ajute? Nici vorbă.

- Şi dacă nu ajutor e ceea ce vor? întrebă Cole. Dacă sunt pur şi simplu supăraţi şi vor să facă rău cuiva?

- Nu cred că aşa stau lucrurile, Cole.

- Cum poţi şti sigur?

Crowe se uita acum la braţul lui Cole. La tăieturile care începuseră să se vindece.

- Nu ştiu, spuse el moale.

* * *

Soarele apunea deja când Malcolm se întoarse acasă.

Se gândea la scena din biserică. Dacă şi-ar fi pregătit dinainte discursul pentru Cole, acesta nu i-ar fi spus niciodată niciodată. Era o nebunie. Ceva cu totul ieşit din comun. Dacă consiliul află vreodată despre asta, or să-i retragă licenţa şi or să-l închidă în vreo instituţie pentru bolnavi mintal.

Dar totuşi nu fusese în viaţa lui mai sigur de direcţia unui tratament ca acum.

Când o luă pe strada Locus, inima începu să-i bată dintr-o dată mai încet.

Sean tocmai ieşea pe uşa din faţă a casei lui. Uşa din faţa casei lui, în plin văzul vecinilor şi a prietenilor lui Malcolm.

Cine se credea puştiul ăsta?!

- Hei! strigă Malcolm.

Când ajunse la maşină, Sean porni motorul şi demară în trombă.

18

ÎN SEARA ACEEA, Cole adormi strângându-l pe Sebastian în braţe, pe podea în cortul lui. Fu trezit de o tânguială.

Deschise repede ochii.

- Cole..., strigă vocea mamei de pe hol. Cole, ce se-ntâmplă?

Dădu năvală din cortul lui şi alergă spre dormitorul ei.

Se opri în uşa deschisă, privind înăuntru. Maşina de cusut stătea încă în colț, uşa debaralei era închisă şi covorul curat.

Nimeni nu spărsese şi nu deranjase nimic, fînu fuseseră aici.

- Cole..., ce ți se întâmplă? Ochii mamei erau închişi.

Zăcea pe spate, zvârcolindu-se. îți face cineva rău? O să le tăbăcesc fundurile...

Doar visa. Alarmă falsă.

Cole privi mai atent fața mamei. Era foarte încordată şi ridată, aşa cum era mereu când se speria foarte tare. Vedea ceva. Ceva ce-o făcea să se simtă rău.

Mama încerca să fie drăguță şi veselă în fiecare zi, dar Cole ştia cât era de îngrijorată. Nu era vorba doar de pandantivul în formă de albină. Era îngrijorată că el nu se va face bine niciodată.

Păşi în cameră şi se aşeză pe partea ei. îi atinse încet o parte a feței.

- Mamă, acum dormi, şopti el.

Zvârcoleala mamei se domoli. Zâmbi pierdut şi trupul i se linişti.

Când respirația îi deveni constantă şi profundă, Cole se retrase încet din cameră. închise uşa în linişte şi se întoarse spre camera lui.

Respirația lui formă un nor de vapori albi în aer.

înlemni. Era frig în hol.

Cortul. Trebuia să ajungă în cort.

Se forță să meargă înainte, împleticindu-se, şi ajunse la intrarea de cearşaf a cortului. Bâjbâind prin întuneric, îşi găsi lanterna şi îi dădu drumul.

Deasupra lui, o coardă de cârpă plesni cu zgomot. Şi încă una.

îndreptă lumina într-acolo. Cortul se dezmembra.

Cole îndreptă lumina spre figurine, dar nu mai erau în locul ştiut.

Era o fată. O fată palidă, cu ochi goi, de vreo zece ani, purtând

0 rochie de seară de flanelă.

Deschise gura să vorbească şi o cascadă de vomă se împrăştie pe jos.

- Mă simt mult mai bine acum, spuse ea, întinzându-se spre el.

Cole scăpă lanterna din mână. Se ridică din cort. Piciorul

1 se prinse în închizătoarea cortului şi cortul se dărâmă de tot de pe suport. Zbătându-se frenetic, se scutură ca să se elibereze, fugi pe hol şi se aruncă sub canapeaua din sufragerie. Sebastian era deja acolo, ghemuit.

Cole îşi ținu respirația şi aşteptă un zgomot - de paşi, vreo voce, ceva -, dar casa era cufundată în linişte, nu se auzea nimic în afara scâncetelor slabe ale lui Sebastian.

Cortul trebuia să fie un loc sigur. Cum de intrase? Ce voia?

Cole nu voia să afle. îl dezgustase. Va sta acolo până când ea va dispărea.

Ar fi vrut ca doctorul Crowe să fie acolo acum. Ar fi ut să ştie cum se simţea el acum.

El ce-ar fi făcut? Ar încerca s-o ajute pe fată? Ar fi vorbit ea în timp ce vomita?

Sau s-ar ascunde şi el aici sub canapea?

Doctorul trebuia să-i dea lui Cole idei noi. Să-l ajute să facă faţă problemei sale. Dar dacă ideile lui erau greşite?

Dacă ceea ce doctorul voia ca el să facă era imposibil?

Era împotriva a tot ce-i spuneau instinctele. Şi instinctul e ceea ce ne apără. Asta învăţase Cole la ştiinţele naturii frica te face să devii ca un animal, astfel încât să poţi să te fereşti din calea răului fără să te gândeşti prea mult. Aşa cum făcuse Sebastian.

Ce-ar spune doctorul Crowe despre asta?

Ar spune, probabil, că oamenii sunt diferiţi de animale.

Ar spune că uneori trebuie să acţionezi împotriva instinctelor tale.

Ăsta era înţelesul a ceea ce spusese în biserică.

Cole îşi simţi respiraţia mai regulată. Se gândi la sfatul doctorului.

Cole îşi folosise instinctele toată viaţa. Fugind de fantome. Ascunzându-se. Dar ele s-au întors mereu.

Şi întotdeauna au cerut acelaşi lucru, iar şi iar.

„Ascultă-le", spusese Crowe. „Toţi vor să fie ascultaţi."

Fata era nouă. Dar şi ea se va întoarce. Noapte de noapte, împroşcând cu vomă podeaua cortului lui.

Nu putea suporta asta.

Cole înghiţi greu. Se strecură afară de sub canapea şi se ridică în picioare.

Intră în linişte pe hol.

O lumină de un roşu pal venea dinspre dormitorul lui.

Lanterna era încă aprinsă, sub cortul dărâmat. Putea vedea

conturul fetei, stânci încă în genunchi, cu capul şi umerii ridicând cearşafurile.

Instinctul.

Fiecare muşchi şi nerv din corpul lui îi spunea să se întoarcă. Dar se opuse impulsului şi se forţă să meargă înainte.

Cole ajunse la cort şi trase învelitoarea la o parte.

Fata se uită în sus la el. Cole văzu tuburi intravenoase atârnându-i din încheieturile mâinilor. încă o dată, voma i se scurse din gură, dar el îşi ţinu cumpătul.

- Mă simt mult mai bine, repetă ea.

Lui Cole i se întoarse stomacul pe dos. Respiră adânc, străduindu-se să nu i se facă rău.

Voma nu era reală, îşi spuse Cole. Fata era moartă.

Avea nevoie să fie ascultată.

Numără până la trei ca să-şi calmeze nervii şi şopti:

- Vrei să-mi spui ceva?

AL ŞASELEA SIMŢ

CĂLĂTORIA CU AUTOBUZUL dura o veşnicie. Cole nici nu avusese idee că Philadelphia avea atât de multe cartiere.

Costumul lui negru îi provoca mâncărimi şi se înfierbântase, pantofii eleganți erau prea strâmți, scaunul era tare, iar soarele de dimineață îi bătea în față şi îl făcea să aibă rău de maşină.

Lui Crowe nu părea să-i pese de toate astea. Adulții erau obişnuiți să se plictisească şi să stea incomod.

Kyra Collins, fata bolnăvicioasă din cort, îi spusese lui Cole să meargă la ea acasă, în camera ei. Ii spusese să caute o casetă video fără etichetă şi să i-o arate tatălui ei. Ii dăduse o adresă, şi Cole şi-o notase cu grijă. Până să apuce să-i mai pună alte întrebări, cum ar fi cum exact murise, fata deja dispăruse.

Acum autobuzul trecea pe la periferia oraşului. Cole putea ghici asta după faptul că dispăruseră clădirile înalte, iar casele nu mai erau unite între ele.

- A bătut cale lungă să mă viziteze, nu? întrebă Cole.

- Cred că da, răspunse Crowe.

Era aproape amiază când îşi atinseră destinația - un cartier liniştit, cu străzi curbate, mulți copaci şi peluze frumos întreținute.

Şoferul autobuzului le indică strada de pe adresa Kyrei.

Era uşor să găsească adresa. Multe maşini erau parcate în

fața unei case îngrijite, strălucitoare, în mijlocul corpului de case. Oamenii se revărsau de-a lungul peluzei, îndreptându-se spre uşa din față.

Lângă trotuar, o femeie plângea atât de tare, încât de-abia se mai putea ține pe picioare.

- Poate să-i aducă cineva un pahar cu apă? strigă unul dintre bărbați.

Kyra avea cu siguranță o familie mare. Sau mulți prieteni.

Sau ambele.

Cole şi Crowe urmară mulțimea. Pe peluza din fața casei, o fetiță cu rochie închisă la culoare stătea într-un leagăn.

Era blondă, să fi avut în jur de patru ani, şi Cole realiză, privindu-i faţa, că era sora Kyrei.

Leagănul era nemişcat. Fata nici măcar nu încerca să se mişte, privind doar drept în faţă, cum treceau toţi.

Cole vroia să vorbească cu ea. Părea atât de tristă şi de singură. Dar doctorul mergea înaintea lui, urcând scările din faţă, aşa că îl urmă.

în sufragerie, oamenii plângeau, se îmbrăţişau şi mâncau din farfurii mari. Casa nu era atât de modernă ca cea a lui Darren, gândi Cole, dar era plăcută. Totul era albastru tapet cu model albastru, covoare şi mobilă albastre.

Atârnată de peretele sufrageriei se afla o pictură mare cu familia Collins. în ea, Kyra zâmbea. Părea bronzată şi sănătoasă, la fel şi micuţa ei soră. Mama Kyrei era blondă şi foarte drăguţă, iar tatăl ei începuse să-şi piardă părul şi o avea o faţă blândă.

în timp ce Cole şi Crowe îşi croiau drum printre oaspeţi, Cole auzi fragmente de conversaţie. Află repede unele lucruri pe care Kyra nu i le spusese.

Zăcuse la pat timp de doi ani, înainte să moară.

O văzuseră şase doctori, dar nici unul nu ştiuse ce avea.

Recent, sora ei mai mică se îmbolnăvise şi ea, cu aceleaşi simptoame.

„Dumnezeu să le ajute!" auzi Cole un bărbat spunând.

Când ajunseră în spatele sufrageriei, cei doi se strecurară în linişte în sus, pe o scară mochetată.

Holul de la etaj era strâmt şi tăcut. Un aparat fusiform stătea lângă o uşă, pe dreapta, împreună cu o grămadă de cutii cu etichete pe care scria PROVIZII DE SPITAL şi RESTURI MEDICALE - TOXIC.

Uşa era bine închisă.

Lui Cole i se făcu deodată frig. Şi frică.

Aruncă o privire unei hărţi care stătea atârnată pe hol şi-şi imagină toate locurile în care ar putea evada.

- Aş vrea să fiu altundeva acum.

Doctorul păru înţelegător:

- Unde te-ai duce, unde n-a murit nimeni?

Bună întrebare, gândi Cole. în Antarctica, poate, dar nu se poate trăi acolo.

- Nu pleca acasă, bine? spuse el.

- Sigur că n-o să plec, răspunse Crowe.

Cole răsuci mânerul uşii şi împinse ca să o deschidă.

Camera Kyrei era părea îmbâcsită şi mirosea a pudră pentru copii. Pereţii erau plini de vederi colorate, cu desene şi urări de însănătoşire. Patul ei era unul de spital, cu

manivelă şi saltea înclinată. Cearşafurile erau încă şifonate, ca şi cum Kyra tocmai s-ar fi ridicat ca să facă o plimbare şi trebuia să se întoarcă din moment în moment.

Dar ceea ce-i atrase îndeosebi atenția lui Cole fură păpuşile. Rafturile Kyrei erau pline cu păpuşi - marionete, păpuşi care se manevrează cu degetele, figurine Punch şi Judy, vrăjitoare, monştri, prințese, regi şi regine. O scenă mică de păpuşi cu trei pereți stătea pe şifonier, lângă o cameră mică de luat vederi.

Kyra îi spusese lui Cole să-i dea surorii ei una dintre păpuşile pentru degete, un clovn cu cap ascuțit. 11 găsi, î-l puse în buzunar, şi continuă căutarea.

Pe biroul Kyrei, casetele video fuseseră aranjate în şiruri ordonate. Cole le cercetă cu atenție. SPECTACOL DE CRĂCIUN, scria pe o etichetă. SPECTACOL CU PĂPUŞI - EXCURSIE CU CLASA, spunea alta. Toate erau spectacole cu păpuşi.

Unde-o pusese pe cea fără etichetă? Cole se uită prin cameră, dar nu mai văzu alte casete. Doar alte provizii medicale, un raft de cărți, o colecție de CD-uri, o debara.

Poate caseta era ascunsă în debara. Cole se îndepărtă de birou, îndreptându-se spre latura opusă a camerei.

Un fulger alb țâşni brusc de sub pat.

O mână.

înşfacă glezna lui Cole. Acesta se smuci înapoi şi căzu, lovindu-se cu capul de perete. Când doctorul Crowe dădu fuga spre el, mâna îi dădu drumul şi se retrase înapoi sub pat. Cole îşi tempera respirația, trăgând parcă în piept nişte noduri, îngreunate de panică. Acționează împotriva instinctului, îşi reaminti. Stai.

Crowe părea nedumerit. Nu văzuse mâna. Dar el ştia ce se întâmplase. Cole era sigur de asta.

Aşezându-se în patru labe, Cole se uită sub pat.

Iat-o. Kyra se uita la el, fantomatică şi tăcută. Din întuneric, îi întinse o cutie maro de bijuterii. Era veche şi zgâriată şi avea o dungă roşie pe mijloc.

Cole o luă şi se ridică în picioare. Acum trebuia să-l găsească pe tatăl Kyrei. îi aruncă o privire doctorului, după care amândoi ieşiră din cameră, coborând pe scări. Casa era şi mai plină de gălăgie acum. Sosiseră şi mai mulți musafiri, care aglomeraseră sufrageria şi acum stăteau aproape umăr lângă umăr.

Cole o putea vedea pe doamna Collins în camera de zi. O recunoscu după pictura de pe perete, doar că acum era puțin mai în vârstă. Părul îi era strâns tot şi avea fața acoperită de machiaj. Toți o îmbrățişau, îi ofereau flori, cadouri şi scrisori de condoleanțe. Oricine dorea să ajungă la ea avea destul de mult de aşteptat.

Cole se strecură printre oameni, căutându-l pe tatăl Kyrei.

Văzu un bărbat care stătea singur într-o cămăruță, chiar la ieşirea din sufragerie. Stătea cu spatele la mulțime şi se uita fix, în gol, cu o expresie răvăşită şi corpul complet nemişcat.

Câțiva oaspeți stăteau lângă el, chiar lângă intrarea în cameră, dar toți vorbeau între ei. Păreau că se tem de bărbat.

Nici unul nu dădea impresia că ar putea să-i vorbească.

Cole îşi făcu loc cu coatele printre ei şi merse direct la tatăl Kyrei. Semăna cu domnul Collins cel din portret, dar Cole nu putea fi absolut sigur. Domnul din tablou avea o față caldă şi zâmbitoare. Fața bărbatului acestuia părea de piatră.

- Domnule?

Omul nu reacționa.

- Scuzați-mă, domnule, încercă iarăşi Cole.

în cele din urmă, bărbatul se întoarse. Ochii îi erau roşii, privirea distantă şi fața trasă şi obosită, ca şi cum murea încet.

- Sunteți tatăl Kyrei? întrebă Cole.

La auzul numelui Kyrei, fața bărbatului păru că se prăbuşeşte înlăuntru. Ochii i se umplură de lacrimi şi încuviință din cap.

Mâinile lui Cole îi tremurau în timp ce îi înmâna cutia.

- E pentru dumneavoastră, spuse. Ea a vrut să vă spună ceva.

Domnul Collins se uită lung la Cole, un timp îndelungat, în vreme ce confuzia şi durerea îi schimonoseau fața. Cole se gândi că ei doi ar putea sta încremeniți aşa pentru totdeauna, dar tatăl întinse în cele din urmă mâna şi luă cutia.

Desfăcu blând încuietoarea şi deschise capacul.

înăuntru era o casetă video fără etichetă.

Domnul Collins o luă şi o răsuci, curios. Apoi o introduse în video, porni televizorul şi se aşeză.

Scena de păpuşi a Kyrei umplu ecranul. Două păpuşi de deget dansau vesele, vorbindu-şi cu voci pițigăiate.

Domnul Collins zâmbi şi păru că o parte din durere i se ridică de pe față.

Atraşi de sunet, oaspeții începură să se adune sub arcada de la intrare. Cole stătea alături de doctorul Crowe.

Pe ecran, spectacolul de păpuşi se opri brusc. Păpuşile dispărură, scena fu dată la o parte - şi dintr-o dată iat-o pe Kyra.

După unghiul de filmare, Cole îşi putea da seama că acea cameră de filmat stătea pe biroul Kyrei, exact în partea opusă patului. Repede, în plină filmare, Kyra se îndepărtă şi se băgă sub cearşafuri. Se întoarse pe o parte şi închise ochii, prefăcându-se că doarme.

Uşa se deschise. Doamna Collins intră în ecran din partea dreaptă, îmbrăcată într-o cămaşă cu dungi maro şi potocalii şi ducând o tavă. Pe tavă se aflau un pahar de suc, o farfurie cu fructe şi un castron cu supă. Nu părea să ştie că era pornită camera.

O verifică pe Kyra, văzu că pare să doarmă şi nu spuse nimic. Apoi, merse încet spre debara.

Cole nu-şi putea da seama ce făcea, dar ea se întoarse cu o sticlă. Când o aşeză pe masă, camera surprinse eticheta sticlei.

Era lichid de spălat pe jos. Un desen cu un craniu şi nişte oase era vizibil aproape de fundul sticlei.

Doamna Collins desfăcu dopul, o întoarse şi turnă puţin lichid în el. „Asta e prea mult", mormăi în barbă.

Mai vărsă puţin în sticlă, apoi goli restul în supă.

Cole închise ochii. I se făcea rău.

în jurul lui, ceilalţi oaspeţi rămăseseră cu gurile căscate.

Pe ecran, doamna Collins duse sticla înapoi în debara, apoi luă tava. înconjură patul Kyrei şi puse tava pe o masă pe rotile, ca de spital.

- Kyra, e timpul să mănânci! strigă ea, scuturând faţa de masă peste pat.

Kyra se întinse şi căscă, prefăcându-se că se trezeşte.

- Mă simt mult mai bine acum.

- Mă bucur, dulceaţă, spuse doamna Collins cu un zâmbet. E ora mesei.

- Pot să ies pe-afară dacă mănânc asta? întrebă Kyra.

- Mai vedem. Ştii cum ţi se face rău după-amiaza.

Kyra se aşeză şi ridică lingura. Luă o înghiţitură, se strâmbă

şi se uită la mama ei.

- Să nu-mi spui că are gust ciudat, o atenţiona doamna Collins. Ştii că nu-mi place s-aud asta.

Kyra băgă din nou lingura în supă. Cu o expresie nesigură, duse lingura la gură şi înghiţi încă o dată.

Domnul Collins ridică telecomanda cu o mână care tremura puternic şi dintr-o dată ecranul se înnegri.

îşi puse un deget la frunte şi se ridică. Pe faţa lui acum nu mai se citea confuzie.

Doar şoc.

Şi trădare.

Şi furie.

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce el se împleticea afară din cameră, dar toți îl urmară. Expresia fiecăruia dintre cei prezenți era o oglindire a celei a tatălui. Crowe părea furios. El şi Cole se alăturară oaspeților, urmându-l din spate pe tatăl Kyrei, ca o armată loială.

Domnul Collins intră hotărât în sala de mese. Acolo, soția sa rearanja unul dintre buchetele de pe masă.

Se opri în dreptul intrării, cu prietenii în jurul lui.

Soția lui se întoarse şi îi zâmbi încordată soțului ei.

El nu-i răspunse la zâmbet.

- Tu îi întrețineai boala, spuse el cu o voce răguşită de furie.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz şi căzu pe covor.

Expresia soției lui se preschimbă într-una de mânie.

Zâmbetul îi dispăru încet.

Florile îi căzură din mâini doamnei Collins.

Misiunea lui Cole era încheiată. El şi doctorul se strecurară în linişte afară şi închiseră uşa în urma lor.

Sora Kyrei era singură acum, stând încă nemişcată în leagăn. Cole se apropie şi se aşeză în leagănul de lângă al ei. Scoase clovnul din buzunar şi i-l întinse:

- Ea a spus că-ți plăcea.

Fetița se uită lung la el un moment, apoi îl luă în tăcere.

- Se întoarce Kyra? întrebă ea.

Lui Cole i se frângea inima că trebuia să-i spună adevărul.

Dar trebuia. Kyra murise. Şi realiză acum că nici el n-avea s-o mai vadă vreodată.

- De-acum încolo nu, răspunse.

AL ŞASELEA SIMȚ

- STAI LOCULUI, COLE! îl mustră doamna Deems.

- Dacă eşti îmbăcat ca un băiat sărac, trebuie să şi pari sărac. E nevoie de multe copci şi ace de siguranță ca să ții sărăcia la locul ei!

Lui Cole îi plăcea la nebunie felul în care vorbea ea. Aşa demodat, ca Bette Davis în filmul ăla care-i plăcea mamei sale.

Se întâmplaseră atâtea în săptămânile scurse de când fusese în casa Kyrei. Nu se mai temea de oamenii morți.

Trimisese un mesaj anonim mamei soldatului Kinney şi soției soldatului Jenkins. Ambele erau încă în viață. îl lăsase pe băiatul adolescent să-i arate pistolul tatălui său. Şi el i-a dat permisiunea să-l arunce.

Doamna cu bufetul a fost cea mai dificilă. Dar şi ea avea nevoie doar să vorbească. Nimeni n-o ascultase, spunea.

Aşa că el a ascultat-o. S-a calmat. A plâns. Şi curând a plecat.

Au plecat cu toții. Şi nu se mai întorseseră.

Doctorul avusese dreptate. Era ce! mai bun medic din lume. Cole se simțise mult mai fericit în ultimele zile. Se descurca mai bine la şcoală., copiii nu-l mai tachinau atât

de mult. La clubul de teatru, domnul Cunningham spusese că are un real talent actoricesc. El şi domnul Cunningham se înțelegeau bine acum.

în după-amiaza asta era reprezentația cea mare, aşa că doamna Deems trebuia să-i termine costumul. Muncea de

bună voie şi avea chef de vorbă. Cu douăzeci de ani în urmă, spunea ea, avusese probleme cu repararea unui costum în ziua în care culisele au luat foc. Când s-a declanşat alarma, băiatul căruia îi trebuia costumul a fost prea jenat ca să iasă în chiloți. A zăbovit puțin cam mult. N-a supraviețuit.

Şi ea n-a reuşit niciodată să treacă peste asta.

Era o poveste tristă, gândi Cole, şi el auzise destule ca asta. Stătu liniştit şi ascultă, în timp ce ea repara ruptura din costumul lui şi întărea cusăturile.

-Acum, spuse în cele din urmă, roteşte brațele şi întinde picioarele. Să vedem ce-am făcut.

Cole se supuse.

- Pare destul de rezistent acum, spuse el.

- Minunat. îți ştii replicile?

- „Spune-mi, bunule rege," recită Cole, „care e motivul larmei nestăpânite de pe acea pajişte a satului."

- Excelent!

- Cum stau cu accentul?

Până să apuce doamna Deems să-i răspundă, uşa cu arc a camerei se deschise şi în cadrul ei apăru domnul Cunningham:

- Este chemat băiatul de la grajduri.

Cole se întinse spre masă, după pălărie.

- Cu cine vorbeai? întrebă domnul Cunningham, uitându-se prin cameră.

- îmi exersam replicile doar, spuse Cole.

Doamna Deems îi zâmbi trist profesorului.

- Dragul de Stanley, spuse ea. Era elevul meu preferat.

Presupun că toate experiențele lui teatrale au fost până la urmă de folos, nu? Gata cu bâlbâială.

Cole evitase să se uite la ea cât stătuse în spatele lui.

Acum o văzu că se întoarce. Partea stângă a feței ei, care

fusese arsă complet când murise în incendiu, nu mi.u i r;i decât un cocoloş mare şi însângerat. Când ea dispăru Ir) umbri , Cole rămase cu fața spre domnul Cunningham.

Acesta nu văzuse nimic.

- Vă mulțumesc că mi-ați dat mie rolul ăsta, domnule Cunningham, spuse Cole.

- Cu plăcere, Cole.

Profesorul îl privea cu drag şi încredere. De când făcuse pace cu oamenii morți, Cole nu mai arăta înspăimântat.

Ceilalți copii simțiseră asta şi-o lăsaseră mai moale cu tachinările. Lui Cole i se părea mai uşor să vorbească cu ei - şi lor li se părea mai uşor să-i vorbească.

Gata cu privirile ciudate. Gata cu Privirea Aceea. Domnul Cunningham nu-l mai considera un monstru.

Şi nici Cole.

Cei doi ieşiră din cabină şi urcară scările spre scenă.

- Ştii, spuse domnul Cunningham, când eram la şcoala asta, a fost un incendiu teribil în această parte a teatrului.

Au reconstruit totul după aceea.

Cole încuviință.

- Ştiu.

Ploaia udase străzile şi îi înmuiase haina lui Malcolm, în timp ce alerga spre Sf. Anthony. întârziase. Timpul parcă îi scăpase printre degete cât nu fusese atent. Asta se întâmpla destul de des în ultima vreme. Spera să poată ajunge la sala de teatru înainte să cadă cortina, cel puțin.

O luă în sus pe scări şi prin clădire, apoi se strecură în spatele sălii întunecate.

„Tânărul rege Arthur" era încă în plină desfăşurare.

Ținându-şi respirația, se uită în jur după Lynn. Astăzi, lucra două schimburi, dar sperase că şeful ei de la JC Penney o va lăsa să facă schimb cu altcineva.

Malcolm nu o putu repera, aşa că rămase singur în spate, chiar în rândul din centru. Din fericire, nimeni nu părea să-i observe respirația gâfâită. Toți ochii erau ațintiți la piesă.

Copiii erau aranjați în locurile stabilite pe scenă.

Majoritatea băieților erau îmbăcați în cavaleri sau gladiatori, cu piepturile caraghios umflate de platoşele din plastic, cu capetele micşorate sub coifuri. Cole stătea în spate - în fundal îşi aminti Malcolm, ca în vremurile în care el juca la teatrul de vară - şi spre dreapta. în stânga scenei stăteam eu, se gândi el. Sau era în dreapta scenei? Asta îl încurca mereu.

Un băiat într-o armură strălucitoare merse cu paşi mari până în centrul scenei, unde mânerul unei săbii ieşi dintr-o lespede de carton. Băiatul prinse mânerul,

prefăcându-se că trage de el cu toată puterea. Evident, nu era o scenă de Oscar, dar cel puțin puştiul reuşi să nu clintească sabia.

Mimând extenuarea, îşi şterse fruntea şi se ascunse ruşinat printre ceilalți „pretendenți".

Bobby O'Donnell, îmbrăcat în costum de magician, păşi în față. Era cel mai dolofan Merlin pe care îl văzuse vreodată Malcolm.

- „Numai acela cu inima curată," intona Bobby, „poate lua sabia din piatră".

Sabia, desigur, era fermecată şi-l aştepta pe viitorul rege.

Bobby se uită dramatic prin scenă la băieții care jucau rolul tinerilor săteni, încercând cu toții să pară umiliți şi speriați. Ochii lui Bobby se opriră, în sfârşit, asupra lui Cole şi spuse:

- „Lăsați-l pe băiat să încerce!"

Un băiat într-un costum prea mare pentru el şi cam grotesc sări în față. Malcolm trebui să se uite de două ori.

Era Tommy Tammisimo, vedeta din reclame, eroul pieselor claselor a treia şi a patra cu nu mult timp în urmă.

Tommy nu părea încântat de distribuție.

- „Dar el e grăjdarul", spuse el într-o monotonie abătută.

„Curăță după cai",

- „Linişte, țăran prost!" îi strigă Bobby.

Tommy sări într-o parte.

Malcolm se temea că, dacă va începe să râdă, nu se va mai putea opri.

Era clar că lui Bobby îi plăcea mult replica asta.

- „Lăsați băiatul să vină în față!" continuă Bobby. Cu un gest larg îl invită pe Cole să se apropie de piatră. „Arthur...".

Pe scenă se făcu linişte. Cole făcu doi paşi spre lespede şi dintr-o dată se opri, ezitând.

Malcolm îşi ținu respirația. Ori Cole era un mare actor, ori era în momentul ăla îngrozit de ceva. Malcolm mai văzuse privirea aceea pe fața lui. Era expresia pe care o avusese băiatul la prima lor întâlnire la el acasă, când se jucaseră de-a cititul gândurilor. Spunea „sunt un nimeni. Sunt un monstru." Asta fusese exact o parte a expresiei folosite de Vincent Grey în baie, o umbră reminiscență a fricii şi confuziei care se închegaseră, de-a lungul anilor, în mânie.

„Am fost ales primul pentru echipa de kickball la pauză.

Am reuşit un mare slam, am câştigat meciul şi toți m-au purtat pe umeri, cu urale". Asta fusese fantezia lui Cole la întâlnirea aceea, acum parcă atât de îndepărtată. Pentru el era ceva asemănător cu visul mamei sale de a câştiga la loterie. Imposibil. Un foc tras în gol.

Sabia lui fermecată.

Un psiholog găseşte metafore, lucrează cu simboluri.

Trebuia să fie aşa pentru că mintea omenească lucrează tot timpul cu astea. Cole doar juca - era doar o piesă - dar Malcolm ştia. Ştia că băiatul se ridicase din abisuri extrem repede. Poate prea repede. Trebuia să-şi fi dat seama că ar

putea avea din nou o cădere - şi dacă se întâmpla aşa, avea să cadă rău.

Dar expresia de pe fața lui Cole dispăru la fel de repede cum apăruse. Păşi în față şi îşi îndoi degetele în jurul mânerului. O rază de reflector se concentra pe el, până când actorii din jur dispărură într-o masă întunecată. Şi trase.

Sabia alunecă încet afară. Sătenilor de pe scenă le scăpă un sunet de mirare colectivă. Unul câte unul, se închinară lui Arthur grăjdarul, noul lor rege.

Lumina inunda scena şi Cole păru dintr-o dată gigantic.

Cu un zâmbet care radia triumfător până în rândul din spate, ridică sabia fermecată deasupra capului.

Apoi copiii se ridicară. Dădură buzna spre Cole, cu mare bucurie. în luară pe brațe şi-l ridicară în aer, defilând în jurul scenei.

Părinții şi spectatorii se ridicară în picioare, aplaudând şi strigând bravo.

Cole părea copleşit. Izbucni într-un chicot, încercând să-şi țină cumpătul. Sub el, brațele firave de opt ani începură să cedeze sub greutate. Cole se lăsă în jos şi întreaga ceată de copii căzu încet.

Copiii țipau, cu mâinile şi picioarele încurcate între ei.

Cole se cutremura de râs. însuşi domnul Cunningham se sprijinea de arcada scenei, cu umerii cutremurându-i-se.

Malcolm râdea şi el, ştergându-şi o lacrimă stingheră.

AL ŞASELEA SIMȚ

21

COLE ÎNVÂRTI SABIA fermecată a regelui Arthur deasupra capului. în spatele lui, ploaia răpăia în ferestrele coridorului şcolii, proiectând pe jos umbre ca nişte amibe, amintindu-i lui Malcolm de o veioză cu lavă.

Majoritatea părinților şi copiilor plecaseră deja, în afara celor din grupul responsabil cu curățenia. Lynn nu apăruse încă. După spusele lui Cole, şeful ei, domnul Rattingan, nu ar lăsa-o să facă schimb de ture aşa de aproape de perioada de vârf a sezonului de cumpărături de sărbători. Dar îi promisese lui Cole că va veni să-l ia după piesă.

încredere. Evitare. Evitare. încredere - încredere.

Cole părea să suporte bine absența mamei, gândi Malcolm. Era un copil puternic. Nici un scrimer rău nu era, pentru un puşti de clasa a treia cu genunchii juliți. La anul, „Pirații din Penzance", poate.

Pentru Cole, acum era posibil aproape orice.

Cazul lui Cole Sear era aproape încheiat. Curând, băiatul va fi pe cont propriu. Nu va fi uşor niciodată. Fantomele vor continua să-l viziteze şi el va trebui să se străduiască din greu să le ajute. Avea un dar special, şi asemenea daruri au întotdeauna o povară.

Pentru Malcolm, soluția la problema lui Cole avea oarecum un gust dulce-amărui, pentru că o găsise cu zece ani

prea târziu pentru a-l putea ajuta pe Vincent Gray. Dar moartea, Malcolm ştia acum, nu era ceea ce părea a fi. Poate datorită lui Cole Vincent va fi şi el salvat, într-un fel - eliberat de nevoia de a cutreiera pământul asemenea Kyrei Collins, soldatului Kinney, doamnei Deems şi a doamnei cu bufetul.

înainte să-l lase singur pe Cole, Malcolm mai avea un singur lucru de pus la punct. Ceva ce Cole trebuia să facă singur, fără ajutorul lui Malcolm - ultimul lucru neterminat, poate cel mai dificil dintre toate. Cole trebuia să-i explice mamei lui. Se poate să se sperie dar, în cele din urmă va înțelege. Şi înțelegerea ei era crucială pentru progresul continuu al lui Cole.

- Cum se face că eşti aşa tăcut? întrebă Cole.

- Cred că ne-am spus cam tot ce trebuia să ne spunem, răspunse Malcolm. Poate că e momentul să spui anumite lucruri şi altcuiva, nu crezi? Cuiva apropiat ție...

- Poate, spuse Cole continuând să fandeze cu sabia. N-o să te mai văd, nu?

Malcolm ştia de unde venea energia asta a lui Cole. Teamă față de despărțire. O simțea şi el.

Era dureros să meargă mai departe, dar necesar. Pentru amândoi. Malcolm avea acum de rezolvat propriile sale probleme de familie.

Clătină din cap. Se simțea de parcă ar fi trebuit să urnească o mie de tone.

- Ai fost extraordinar în piesă, Cole.

Cole îşi lăsă mâinile să cadă şi se întoarse cu fața spre Malcolm.

- Serios?

- Şi mai vrei să ştii ceva?

-Ce?

- Cred că Tommy Tammisimo a fost nasol rău.

Cole îi zâmbi larg. Malcolm încercă din greu să întoarcă un zâmbet la fel de deschis.

- Tot mai pari trist, spuse Cole.

Malcolm încuviință:

- Tot n-am vorbit cu soția mea.

- De ce nu?

- Nu ştiu. Parcă nu găsesc niciodată momentul. Când ajung acasă, ea doarme.

- Poți să-i vorbeşti în timp ce doarme. Nu va şti că tu îi vorbeşti, dar mai târziu îşi va da seama. Cole începu să-şi târască sabia pe lespezile podelei, păşind nervos. Poate ne putem preface că o să ne vedem mâine? Doar să ne prefacem?...

- Bine, Cole. Malcolm expiră foarte încet şi se ridică în picioare. Acum o să plec. Ne vedem mâine.

Se întoarse să plece, coborând scările spre ieşire şi păşind pe globurile dansante ale picăturilor de ploaie reflectate.

- Pe mâine, spuse Cole, cu vocea lui micuță şi fragilă.

Malcolm deschise uşa. Nu îndrăzni să se întoarcă, de

teamă să nu-şi dezvăluie adevăratele sentimente.

Ploaia deasă îl făcu leoarcă.

Lynn se temuse că astfel Cole va fi încuiat în şcoală până va ajunge ea. Dar rămăseseră câteva persoane ca să facă curat, şi, după ce şi-a sărutat şi felicitat fiul, amândoi se apucară să ajute la treabă.

A auzit ce succes fulminant fusese piesa şi a văzut fotografii Polaroid care au făcut-o să plângă. Soții Fazions îi promiseseră o copie a casetei lor video, iar fiul lor, durul Frankie, spusese că ar vrea să se joace cu Cole înweekend.

Lucrurile se schimbaseră atât de mult...

în timp ce îşi croia drum prin ploaie spre casă, sentimentul de mândrie şi cel de vinovăție alternau în sufletul

ei. Nici unul nu predomina. Şoseaua era udă, dar Volvo-ul avea aderență bună şi se simțeau bine - până când s-au apropiat de podul oraşului. Traficul era blocat aici pe ambele sensuri.

Vechea rută de acces avea doar o bandă pe fiecare sens, construită pentru cai şi trăsuri, ca de altfel cea mai mare parte a oraşului. Un accident putea bloca circulația ore întregi.

La câtiva metri în față, chiar pe pod, o maşină sărise pe trotuar şi se izbise de grilaj. Ambulanțele se strecuraseră printre coloane şi înconjurau scena accidentului, iar luminile lor roşii inundau strada.

Lynn încercă distingă ce se întâmplase, dar ploaia îi inunda parbrizul imediat ce treceau ştergătoarele.

- Sper că nimeni n-a fost rănit.

Cole nu răspunse. Stătea în scaunul din dreapta, privind fix drept în față.

- Eşti tare tăcut, spuse Lynn.

Nici un răspuns.

Era supărat. Ştia asta. Ştia că ar fi trebuit să insiste mai mult pe lângă şeful ei. Mama lui Tommy fusese la spectacol, mama lui Bobby, de asemenea. Dacă s-ar fi străduit un pic mai mult, să fi chemat mai mulți lucrători, poate...

- Eşti supărat pe mine că am ratat piesa, nu?

Cole scutură din cap.

-Am două slujbe - ştii cât de importante sunt pentru noi. Aş da orice să fi reuşit să ajung.

Cole se întoarse cu fața la ea. Avea privirea aceea ciudat de intensă în ochi. Acea privire de vreau-să-ți-spun-ceva.

Privirea care promitea ceva, dar întotdeauna se sfârşea cu „Dă-mi tartele" sau „Pot să dorm în camera ta în seara asta?", sau alte asemenea banalități.

Dar de data asta, Cole chiar spuse altceva.

- Sunt pregătit să comunic cu tine acum.

- Să comunici?

- Să-ți spun secretul meu.

Lynn simți un fior brusc. Aşteptase momentul ăsta de mult, dar acum că venise, o speria. Va afla în sfârşit ce e cu vânătăile şi tăieturile? Scrierile violente şi blestemele?

Figurinele furate din biserică?

într-un fel, spera că lucrurile se vor rezolva de la sine, aşa cum se întâmplase în ultimele câteva săptămâni, fără nici o referire la trecut. Fără explicații.

- Ce e? întrebă curioasă.

- Vezi accidentul de-acolo?

-Da...

- Cineva a fost rănit.

-Da?

- O doamnă. A murit.

- Doamne! Lynn şterse parbrizul prin interior cu mâneca, încercând să vadă în față. Poți s-o vezi?

-Da.

- Unde e?

- Stă la fereastra mea.

Capul lui Lynn parcă stătea să-i pocnească. Se întoarse spre fereastra lui Cole, dar nu văzu nimic.

- Cole..., mă sperii.

- Şi ei mă sperie pe mine, uneori, spuse Cole.

-Ei?

- Oamenii morți.

- Oamenii morți?

- Fantomele.

Nu. Aşa ceva nu se putea întâmpla. Nu putea să poarte conversația asta cu fiul ei. Dar nu putea nici să n-o poarte.

- Tu vezi fantome, Cole?

- Vor să fac diferite lucruri pentru ei.

- Ei... vorbesc cu tine?

Cole încuviință.

- îți cer să faci diferite lucruri?

Cole încuviință iarăşi.

Lynn încercă să se adune, dar se simțea de parcă s-ar fi împrăştiat în toate direcțiile. Crede că vede fantome. Şi se ascunde într-un cort şi are gânduri criminale oribile. Ce mai urmează?Ce?!'Lucrurile n-aveau să se rezolve ca prin farmec, după toate astea. Fusese naivă să creadă că aşa va fi. El va avea nevoie de mai mult ajutor. Dar cum ar fi posibil să-l mai ajute, când ea epuizase toate soluțiile - căminul cald nu dăduse rezultate, nici clubul de teatru, biserica, medicii şi petrecerile...

- La ce te gândeşti, mamă?

.. .şi el era fiul ei, cel mai dulce băiat din lume, şi ea şi-ar da viața pentru el, şi-ar da viața, dacă ar trebui, dacă asta ar însemna că i-ar aduce fericirea şi l-ar smulge din fanteziile lui sumbre.

- Nu ştiu...

- Crezi că sunt un monstru?

Ochii lui Lynn se ațintiră spre el. în legătură cu asta, n-avea nici un dubiu.

- Uită-te la mine, spuse ea. N-aş crede niciodată asta despre tine - niciodată. Ai înțeles?

- 'nțeles, răspunse Cole.

- Doar..., lasă-mă să mă gândesc un moment.

Bine. Totul era real pentru el. Ceea ce însemna că ce? Să refuze să creadă şi să-l supere? Să-l creadă şi să rişte să nu mai scape niciodată de asta?

- Bunica te salută.

Gândurile lui Lynn se curmară brusc.
- Spune că-i pare rău c-a luat pandantivul în formă de albină, continuă Cole. Doar că-i place aşa de tare.
Adună-te, îşi comadă Lynn. Mai presus de toate, există o realitate. O realitate adevărată.
- Cole, ce spui tu nu e în regulă. Bunica nu mai e. Ştii asta, spuse ea hotărâtă.
- Ştiu. Ea a vrut să-ți spun asta...
- Cole, încetează te rog!
Asta era o nebunie. Cole nu era nebun. Fiul ei nu era nebun!
- A vrut să-ți spun că te-a văzut când dansai. A spus că, atunci când erai mică, tu şi cu ea v-ați certat chiar înaintea unui spectacol al tău de dans. Tu ai crezut că ea n-o să vină să te vadă dansând. A venit.
Lynn simți mâna ridicându-i-se la gură. Cum putea el să ştie asta? Simțea că nu mai are nici un control asupra situației. Se simțea paralelă, plutind, semiconştientă.
Lucirea aceea... Lucirea din fotografii. Era diferit, nu?
Nu era ca ceilalți copii.
Nu vedea decât ochii lui Cole acum. Erau ochii mamei ei, catifelați şi sensibili, dar totodată încăpățânați, atât de încăpățânați...
- S-a ascuns în spate, ca să n-o vezi, spuse Cole. A spus că erai ca un înger. A spus că ai venit la ea când au îngropat-o.
I-ai pus o întrebare. A spus că răspunsul e „în fiecare zi".
Oh, Doamne! Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne!
- Ce ai întrebat-o? şopti Cole.
El ştia. Ştia lucruri pe care nu avea de unde să le ştie.
Lucruri pe care Lynn le ținuse doar pentru ea.
îşi luă încet mâna de pe față şi îi spuse lui Cole întrebarea pe care n-o mai repetase niciodată altui suflet:

- O fac să fie mândră de mine?
Cuvintele descătuşară un potop de lacrimi, o dată cu toate neînțelegerile şi tristețile acumulate în cele două relații, cele mai profunde din viața ei - cu mama şi cu fiul ei.
Cole începu să plângă şi el. Lynn îşi desfăcu brațele şi Cole îi căzu la piept, plângând şi râzând şi strângând-o puternic, ca pe viața însăşi.
îl ținu aşa, indiferentă la trafic, simțindu-i inimioara cum bătea, în timp ce uşurarea coborâtă peste ei îl spăla ca ploaia; se ținea strâns de fiul, de care nu se va mai îndoi vreodată, spunându-i prin această îmbrățişare că ea fusese întotdeauna (şi avea să continue să fie) mama de care el avea nevoie.

MALCOLM INTRĂ în casă fără nici un zgomot.

îl lăsase pe Cole cu o misiune. Acum şi el o avea pe a sa.

Tăcerea trebuia să înceteze, la fel şi mânia şi secretele.

Dacă nu era prea târziu.

în timp ce Malcolm se strecură prin holul din faţă; lumina supărătoare alb-albăstruie a televizorului radia dinspre sufragerie.

Se opri în pragul uşii. Anna adormise pe canapea, ghemuită într-o pătură. Tenul îi era moale şi translucidă, cu o expresie senină. Indiferent ce visa, acel lucru o eliberase de povara tristeţii. Când Malcolm era mai tânăr, se uita uneori la faţa ei adormită ore în şir. Avea acum din nou ocazia asta.

Caseta cu nunta se derula în continuare. Pe ecran, Malcolm şi Anna îşi tăiau tortul de nuntă; au ridicat două felii şi şi-au încrucişat mâinile. în timp ce oaspeţii murmurau 'aprobator, şi-au dat unul celuilalt să mănânce, apoi s-au sărutat. Expresia ei din ziua aceea era asemănătoare cu cea de acum. Şi atunci visa. Amândoi visau.

Chiar şi după ziua aceea nu încetaseră să viseze. Şi nu au încetat să-şi dea unui celuilalt să mănânce. Astea fuseseră cele două pietre de temelie ale căsătoriei lor.

Cu siguranţă le mai rămăsese ceva din acel vis. Malcolm dorea mult s-o trezească, să vadă caseta împreună, să vorbească - dar nu îndrăznea. Ea avea nevoie de odihnă.

„Poţi săi vorbeşti în timp ce doarme", spusese Cole.

„Nu va şti că tu eşti cel care-i vorbeşte, dar te va auzi".

Malcolm îngenunche lângă canapea, privind fix, semiconştient, în podea.

Adevărul. Numai adevărul.

- Anna, şopti el, am fost atât de rătăcit. Am nevoie de tine ca de prietenul meu cel mai bun.

- Mi-e dor de tine, spuse Anna.

Malcolm îşi ridică privirea, surprins. Ochii Annei erau tot închişi. Vorbea în somn, ca şi cum ar vorbi cuiva din vis.

Spera că lui îi vorbea.

- Mi-e dor de tine, spuse el.

îşi schimbă încet poziţia şi vorbi din nou, cu o voce groasă, moale şi foarte tristă.

- De ce, Malcolm?

- Ce, Anna? Ce am făcut? Ce tea întristat atât de tare?

- De ce mai părăsit?

- Nu te-am părăsit!

Anna încetă să se mai mişte şi căzu din nou într-un somn adânc. Braţul îi alunecă de sub cap, iar degetele îi atârnau pe o parte a canapelei.

Ceva îi căzu din mână, cu un zăngănit, pe podea.

Era un inel, învârtindu-se acum într-un cerc strâns, reflectând lumina veiozei.

Când se opri pe podea, Malcolm îl recunoscu. Verigheta.

Se uită la inelarul ei.

Verigheta era încă acolo.

Malcolm era derutat. Dacă nu era a ei, trebuia să fie...

Verigheta lui.

îşi ridică mâna stângă. Verigheta dispăruse.

Dar el n-o scosese - sau o scosese? Se uitase măcar în ultimele zile? O luase Anna, poate - o scosese în timp ce ea

dormea, ca un fel de mesaj că mariajul lor se terminase?

Asta nu-i stătea în fire. Şi chiar dacă i-ar fi stat, dacă supărarea o făcuse să se poarte cum nu-i era firea, de ce ar mai purta încă propria ei verighetă?

Nimic din toate astea n-avea sens. îl speria.

Ceva era îngrozitor de aiurea.

Se simţea ciudat, imponderabil, nelalocul lui. Se ridică, făcu câţiva paşi înapoi şi privi prin cameră. Totul arăta la fel, dar el totuşi avea un sentiment ciudat, ca şi cum lumea începuse să se învârtă în sens opus.

Lucruri pe care nu le observase îi săriră brusc în ochi.

Văzu corespondenţa împrăştiată pe biroul din faţă, nedeschisă, se pare, de săptămâni. Majoritatea erau facturi. Cuvântul ÎNTÂRZIAT fusese ştampilat nervos pe una. ULTIMA ŞANSĂ PENTRU REÎNNOIRE pe alta. ESTE ACESTA UN ADIO?

pe a treia.

La dreapta, o masă veche bloca uşa subsolului. Fusese acolo înainte?...

Masa din sufragerie era aranjată doar pentru o singură persoană. Dar fusese întotdeauna aranjată pentru doi, de-a lungul zilei. întotdeauna fusese aşa. Orice se întâmplase între ei, el tot trebuia să mănânce. încă locuia aici, nu?

Locuia?...

Malcolm simţi de parcă i se lua un văl de pe faţă. Videoul mergea intr-una, Malcolm ridicând un pahar, Malcolm închinând pentru soţia sa - Malcolm, dar nu Malcolm, o imagine a trecutului, un tânăr care nu mai exista.

O fantomă.

De ce se uita Anna la casetă? De ce să se fixeze cineva în trecut? Ca să păstreze legătura. Să viziteze ceva pierdut, ceva lăsat neterminat. Asta căuta Anna.

Asta voiau şi fantomele care îl vizitau pe Cole.

Tremurând, Malcolm îşi privi soția din nou. Respirația ei forma mici norişori albi.
-Nu...
Cădea.
El cădea.
în mintea lui, nu mai era în sufragerie. Era în trecut, cu un an în urmă, şi cădea, lovindu-se rău de pat, cu un glonț într-o parte, şi era ca şi cum ar fi fost iarăşi acolo, văzând clar ceea ce uitase de atunci. Mai era o împuşcătură, în baie şi Vincent murise, bietul copil hipersensibil se omorâse şi era vina lui Malcolm, vina lui Malcolm, şi ce-i va spune el mamei lui Vincent şi...
Anna țipa. Se aplecase asupra lui Malcolm acum, scoțându-i cămaşa.
Glonțul nu pătrunsese adânc, îi făcuse o rană mică.
- E în regulă.
Se întoarse pe o parte şi simți sângele curgând pe pat, în spatele lui. Simți mâinile Annei apăsând rana de ieşire a glonțului, încercând să oprească hemoragia.
- Malcolm! țipă ea.
- Nici nu mă mai doare, răspunse Malcolm amețit.
Şi nu-l mai duru. Pentru că plecase deja, separându-se, cuprinzând totul dintr-o singură privire: dormitorul, imaginea însângerată a băiatului în baie şi pe Anna strângând în brațe trupul soțului ei, a cărui ultimă zvâcnire de viață tocmai îi părăsea corpul...
- ANNA!
Propriul său strigăt îl trezi din visare, şi era înapoi în sufragerie şi ştia acum că totul era diferit.
„Ei văd numai ce vor să vadă."
Malcolm se răsuci spre stânga şi îşi trase partea din spate a cămăşii în față. Era sfâşiată şi acoperită de sânge.

în spatele lui era acum o gaură urâtă.
Dar nu simțea durere fizică. Numai părere de rău. Pentru viața de care se agățase în noaptea aia şi pe care o pierduse.
Pentru soția lui.
Pentru ceea ce trebuia să se întâmple în continuare.
Anna plângea în somn acum, şi Malcolm îngenunche lângă ea.
- Nu plânge, îi spuse.
Dar ea plângea mai tare, ca şi cum îl auzise.

Dar Malcolm ştia acum de ce era aici, şi ce avea să-i spună.

Fantomele lui Cole îi apăreau pentru că voiau ceva.

Malcolm îl învățase pe băiat să le ofere ce voiau. Când obțineau acel lucru plecau, întotdeauna.

Cole nu putuse să-i dea lui Malcolm ce voia. în schimb, făcuse ceva mai bun. îl învățase pe Malcolm cum să obțină ce dorea.

Ce dorea el era simplu. Totuşi era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată.

- Cred că trebuie să plec, îi şopti Annei. Doar că a mai trebuit să fac câteva lucruri. A trebuit să ajut pe cineva.

Cred că am rezolvat asta... Şi aveam nevoie să-ți spun ceva.

Anna se întoarse în somn.

- Spune-mi, murmură ea.

Spune-i, îşi spuse Malcolm.

Spune-i, pur şi simplu.

- N-ai fost niciodată pe locul doi, cu toată convingerea din sufletul lui. Niciodată.

Lacrimile care-i curgeau Annei fură prinse în cuta unui zâmbet trist.

Malcolm plângea şi el.

-Acum dormi, Anna, spuse el moale. Totul va fi diferit dimineață.

- Noapte bună, Malcolm, spuse Anna.

- Noapte bună, iubito.

Când Malcolm se lăsă pe spate, închizând ochii, respirația Annei formă, încet, norişori străvezii.

Pe ecranul televizorului, petrecerea de nuntă era în plină desfăşurare. Malcolm era în mijlocul unui toast. Anna stătea în spatele camerei, filmându-i fața de aproape.

- „Vreau doar să spun", anunță el oaspeții, „că această zi a fost una foarte specială. Aş vrea să putem rămâne toți să sărbătorim".

Mulțimea râse şi Anna strecură un comentariu glumeț, care îl făcu pe tânărul mire să roşească.

- „Anna", spuse imaginea lui Malcolm de pe ecran, „Niciodată n-am crezut că voi simți ceea ce simt acum. Niciodată n-am crezut că voi putea să mă ridic în picioare în fața prietenilor şi a familiei şi să le spun ce e înlăuntrul meu.

Azi pot..."

Caseta tăcu un moment. Nici măcar imaginea tremurată, cu purici, nu putea ascunde lacrimile tânărului mire.

- „Anna Crowe," spuse el cu tandrețe, „Sunt îndăgostit.

îndrăgostit, auzi?"

Imaginea se dizolvă şi se opri.

Camera se cufundă în linişte.

Anna Crowe dormea, un somn sănătos, iar respirația îi era din nou invizibilă în aerul cald din casă.

CUPRINS

Ecranizare cu: Sharon Stone, Isabelle Adjani, Chazz Palminteri; Regia Jeremiah Chechik

6. Poştaşul sună întotdeauna de două ori

de James M. Cain

Ecranizare cu: Jack Nicholson, Jessica Lange; Regia Bob Rafelson

7. Oameni de onoare

de David Robbins

Ecranizare cu: Robert de Niro, Cuba Gooding Jr., Charlize Theron; Regia George Tillman Jr.

8. Forrest Gump

de Winston Groom

Ecranizare cu: Tom Hanks, Robin Wright Penn, Sally Field; Regia Robert Zemeckis

9. Totul despre Schmidt

de Louis Begiey

Ecranizare cu: Jack Nicholson, Hope Davis; Regia Alexander Payne

10. Legăturile primejdioase

de Choderlos de Laclos

Ecranizare cu: Glenn Close, John Malkovich, Michelle Pfeiffer, Keanu Reeves; Regia Stephen Frears

11. Ben Hur

de Lew Wallace Ecranizare cu: Charlton Heston, Kack Hawkins; Regia William Wyler

12. Misterele fluviului

de Dennis Le ha ne

Ecranizare cu: Sean Penn, Tim Robins, Kevin Bacon; Regia Clint Eastwood

IN COLECȚIA „ECRANIZĂRI DE SUCCES"

AU APĂRUT:

ÎN ACEEAŞI COLECȚIE VOR APĂREA:

13. Profețiile omului-molie

de John A. Keel

Ecranizare cu: Richard Cere, David Eigenberg, Bob Tracey; Regia Mark Pellington

14. Maestru şi Comandant

de Patrick o'Brian

Ecranizare cu: Russell Crowe, Paul Bettany; Regia Peter Weir

15. Recviem pentru voce şi pian

de J. H. Chase

Ecranizare cu: Vittorio Amandella, Hartmut Becker; Regia Tomaso Sherman

16. Vertigo

de Boileau-Narcejac

Ecranizare cu: James Stewart, Kim Novak; Regia Alfred Hitchcock

17. Al şaselea simț

de M. Night Shyamalan

Ecranizare cu: Bruce Willis, Haleyjoel Osment; Regia M. Night Shyamalan

18. L. A. Confidential

de James Elroy

Ecranizare cu: Kevin Spacey, Russell Crowe, Guy Pearce, Kim Basinger, Danny DeVito; Regia Curtis Hanson

19. Chocolat

de Joanne Harris

Ecranizare cu Juliette Binoche, Johnny Depp, Lana Olin; Regia Lasse Hallstrom

în atenția librarilor şi vânzătorilor cu amănuntul:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România nr. 2511.l-l71.1/ROL, deschis la B.C.R., Filiala sector 1, Bucureşti

FIŞA DE TERMEN DE RESTITUIRE

Numărul permisului	Data restituirii	Numărul permisului	i.il.i restituirii
V P*			
Z k>M			
		•	

Tipărit la S.C. VANESSA S.R.L. Timişoara, Popa Şapcă 4

l A'/(HI(I

ECRANIZA

Un băiețel înfricoşat de un secret cutremurate Un psihiatru de copii tulburat, care are nevoii de o şansă de izbăvire.

Ambii captivi într-o lume în care nimic nu este ceea ce pare a fi.

Poți)

să păstrezi secretul?..

Editura "Litera Internațional" O.R 61. CE 21, sector 1, Bucureşti, România Tel./fax: (021) 3310660; 3303502 E-mail: info@litera.ro http://www.litera.ro

ISBN 973-675-255-0

4"840004"010010